

PASSAGES FROM THE AGE OF TURBULENCE

I SHOT MY FRIEND, 1998

After my thesis exhibition, several people wanted me to shoot them. At the time, I thought I wouldn't do it again. I don't really like taking photographs. Too many steps to take control of just to get one picture. Photography then was just boring and not fun. Yet, that was the reason I have kept taking shots after shots. Since technical steps bore me, I have started ignoring them just to make it fun.

Not until last year that I started my new project. My friend "Lam-pam" actually offered to be shot. I enjoy shooting. I felt like the quality of the camera itself is not that important. The one I used had the light meter broken.

I didn't think about the concept. I actually had some ideas after seeing the picture. Until my friend "Earth" commented that they looked like the relationship of people. Got a feeling of ... Then I got the concept of the project. I guess that was the very first idea of my work.

Picture of "Lam-pam" (his actual name is "Eke" but I nickname him "Lam-pam") came out weird and not good, but that told me something. In the mid of weirdness and useless, I saw shots. Taking shots without caring about the camera or technical problems, I shot something interesting and opened up my eyes.

I didn't take any other shots since. I sold my camera. Until I moved to Bangkok, picking up my foreign friend, Ellen, to stay with "Jay." We drank as usual. Then Jay asked me to take shots using Ellen's camera. It was about ten shots left on film. Jay stripped naked and asked me to take shots. I did, but unintentionally. Everything just happened without preparation. I enjoyed taking shots after shots. Sometimes, I think snapping shots is like recording. But at that moment, taking shots was a way to kill my boredom. Great one too. Then, I used Ellen's camera once again at Chiang Mai. I had nothing to do so I went to hang out at my friend's place (Ellen lived there too). Couple shots were left on film. I took shots of "Mam" who just woke up (early in the afternoon). Mam was then singer at a nightclub. I took shots of Mam and her boyfriend. Both of them are not fully awake. It was fun seeing my friends' private life. But they did allow me to. That time, taking shots was just nosey.

It came to my senses that I was about to have an exhibition several months after taking shots of Mam. I dig out my ideas after talking to Earth when I was at Chiang Mai. Orchestrating into story. I took more shots of people I know, Kob and Ian. Back then, I was just moved to Bangkok. I thought about taking picture of them, but didn't get to. Until Ian was about to go back to the U.S., I finally did. I felt like Kob was sad. When I shot her, she was different. I knew her more and more. Then, I shot Ja and Tri, who knew nothing about the project. I asked both of them to strip off some clothes. I was close to them. They are my friends. But Tri was more shy than Ja, woman I shot before in my very first project. That was good. It was like the woman is coming on to man. Everything changes now. Woman does not have to be chosen. She can choose as much as a man can. Equal. Everything, including sex.

I begin to have fun with this work more and more. But I did not know who to shoot. Though I want to take shot of someone I don't know, it is not that easy to ask someone to get pictures taken. I like to take shot of someone with clear vision of oneself and willing to open up. I think that is a huge problem with the town full of people who hide themselves from one another. What am I supposed to do? Then I met Peng, my new friend. Peng worked at "About" and I talked to her about my work. She said She would get her friends to be shot. I was just start to know Peng, and I had no clue about her friends. I was stress out. But that became challenging. I talked to Meaw on the phone. Meaw was the first friend of Peng I knew. Her voice through the phone got me imagine about her personality. But unclear. Probably not so lady-like. When I met her, Meaw was quite out-going. I was a little sober; Meaw looked blurred. But we talked. She said my previous work was cool. Another friend of Peng was in the band named "CRUB." That got my excited. I really liked their songs.

The day I shot Ou, we went to Sri-lom. We first took shot around Mon-Tien Hotel. I was late. Ou was waiting. I quickly started shoot-

ing Ou. I didn't recognize him. "CRUB" released album when I was first year. Ou was stiff at first. I started talking to him while snapping. I felt better. I guess he was too. I was bored of Mon-Tien Hotel, so we walked along Soi 4. I did take some shots of his friend too. While walking, Ou said he had not come here for quite some time. We ended up drunk that night. Yet I got nice shots too. The night I shot Ou, Meaw came along. I got couple shots of Meaw. I asked Meaw for more shots after since Meaw was leaving to study in China. I asked to meet her at "Hua Chang bridge". I was late again. She came even later. No problem. I started taking shots, but Meaw wanted to chat too. I started knowing her more and more. That night, there was me, Meaw, and Mai (Meaw's friend). I knew Mai before. So we talked. While chatting, I kept taking shots of Meaw. I did enjoy photograph that night. I thought I would get really nice shots. But ended up not good. We were drunk. I asked Meaw to get film developed. Meaw lived closed to the store. I forgot to tell her to push film though. We ended up not getting the work done. That was ok. I asked her to meet me again. I met her at the same place. Mai came along too. Whatever. I took shots of Mai too. That was not about it. We took shots of each other. We met often after that.

Meaw, Mai, and I still meet often. I just know from Meaw that when we first met, she looked at my work upside down. But she still said it was beautiful. Well...yeah. One day, I was going to take picture with Mai and Meaw at Kao-San Road. It was unintentional that night. Mai asked Yorch and Nuch to be his models at "Buddy Beer." But Meaw and I went to another place with fewer crowd. Mai went with Yorch and Nuch for awhile. Then they came to meet me. Nuch is quite fun and cool. Yorch and Nuch are going out. While hanging out, I took shots of them. Not wasting time. Play yet work at the same time. We talked about work and study, thesis most of the time. Some about future, yet not too serious. Then, we ended up talking about taking trip to the beach. I thought after I was done with this project, I would go to the beach. After getting a little drunk, I went home.

I went to see Tri at his place, and I ended up meeting with Earth and Ja too. I hadn't talked to Earth for a long while. I had some shots left on film. So, I took shots of Earth, Three, and Ja. Earth would help me with VDO shooting. We had talked about it before. Earth noticed that when having sex, it was the peak moment. It was the moment of need...need to be with someone all the time yet not forgetting about oneself. If looking at it carefully, everyone was controlled by something while having sex. Forget about oneself. Especially during that very moment, no one cares about anything else. It is such an inter-communication without self-control. But at the very moment after, we think about ourselves. I agreed with Earth. We didn't plan to shoot the VDO because I fell asleep...

Back then, I had some choices. (I actually did not have many, really.) I made connections through several friends. But Moris...I met him at the bar. I thought about shooting him, but didn't really contact him because I did not have money. I finally did ask to meet him at his place. I was late again...Moris was still asleep. He said just told him what to do. I told him that we would shoot as the concept we talked before. He totally forgot about that because he was so drunk. I started with him doing nothing. I kept shooting. Moris's roommate, Meng, was sitting there working. I didn't know what else to shoot so I also shot him too. I brought two films...I shot one whole films and about 10 shots on another. I kept them since I was going for a drink with friends. That was a lot of fun. So drunk...yet not forget to take shots while drinking.

Someone used to ask me.. "you shots all your friends?" ...in my previous work. Some people I just knew when we met for shooting. Back then I was afraid that my answer would make my work too simple or... But, now if you asked me again, I would say...yeah..I shot all my friends...since now we all are really friend. Nice.

Lying in my bed, I think of you
That song goes through my head, the one we both knew
In each line lies another line full of sacred sound
But you`re outside where the companies dream and the money goes round

Lying in my bed,
Watching my mistakes,
I listen to the band they said that it could be the 2 of us

The snow might fall and write the lines on the silent page
But you`re outside making permanent love to the nuclear age
Two silhouettes by the cash machine make a lovers dance
It's a tango for the lonely wives of the business class

Lying in my bed
Watching my mistakes
I listen to the band
Lying in my bed
With nothing much to
He said that it could be

I heard you call from
And so I crawled there

Lying in my head watching
I listen to the band
And the drums beat in my head
Pianos chime the sound in this prison of the house
And as the illness comes again can you hear me through the rain
As I listen to the band?
As I sing the silent song
Mime each lonely word
Please listen to the man he said that it could be the 2 of us

Alone but not lonely , you and me
Alone but loaded.....

The 2 of Us, Written by Brett Anderson & Bernard Butler, 5.45 min/ Dog Man Star album, 1994 / Suede / Nude Records
GARUDA, Ramayana myth: Rama (Vishnu) and his wife Sita (Lakshmi) riding on Garuda, the sun-eagle. Indian miniature, c1780.

<http://www.granger.com/results.asp?search=1&screenwidth=1600&Inresize=200&pixperpage=40&searchtxtkeys=ramayana&lastsearchtxtkeys=Ramayana&withinresults=&searchphotographer=&lstformats=&lstorients=132¬txtkeys=&captions=&randomize=>

หลังจากที่แสดงงานชุดแรกแล้วมีหลายคนที่ยากให้ผมถ่ายรูปให้ แต่ในขณะนั้นผมคิดว่าผมคงไม่ได้ถ่ายรูปอีก จริงๆแล้วผมไม่ชอบการถ่ายรูปเท่าไร เพราะมันเต็มไปด้วยขั้นตอนที่ต้องควบคุมและดูแลกว่าจะได้ภาพหนึ่ง การถ่ายรูปในแบบที่เป็นอยู่มันน่าเบื่อและไม่สนุกเลย แต่นั่นมันคือเหตุผลที่ผมถ่ายรูปต่อ เพราะในเมื่อมันน่าเบื่อขนาดนั้นก็ทำให้มันสนุกขึ้นโดยไม่ต้องคำนึงถึงวิธีการหรือขั้นตอนของมัน

ผมเริ่มงานชุดใหม่เมื่อปีที่แล้ว แบบคนแรกเป็นคนเสนอตัวให้ผมถ่ายเองโดยที่ผมก็สนุกกับการถ่ายรูปเขาอยู่เหมือนกัน เพราะเป็นการถ่ายรูปที่ทำให้ผมรู้สึกว่าการถ่ายภาพมันสำคัญ เพราะกล้องที่ถ่ายตอนนั้นเครื่องวัดแสงเสียตอนถ่ายรูปลามปาม (นายแบบเพื่อนผมเอง)

ตอนนั้นยังไม่ได้คิดว่า concept จะเป็นอะไร แต่พอเห็นรูปก็ทำให้เกิดไอเดียในงานขึ้นมาบ้าง จนกระทั่งเจอเอิร์ท (เพื่อนคนหนึ่ง) ผมก็ได้ไอเดียซึ่งงานชุดใหม่ เอิร์ทบอกว่างานชุดที่แล้วมันเป็นเหมือนความสัมพันธ์ระหว่างคนในยุคสมัย (ซึ่งจริงๆแล้ว concept งานชุดก่อนพูดถึงอีกเรื่องหนึ่ง) แล้วก็ดูแล้วรู้สึกถึง.....นั่นเป็นไอเดียแรกๆของการทำงาน.....

รูปของลามปาม (จริงๆแล้วชื่อเอก แต่ผมเรียกลามปาม) ออกมาแปลกและเสีย แต่ในความแปลกและเสียของมันมีอะไรบางอย่างบอกผมว่า ตอนนั้นผมเห็นอะไรมันก็ปรากฏออกมาเป็นภาพ โดยที่เราถ่ายรูปกันในขณะที่แบบก็ไม่ได้สนใจกล้อง ผมก็ได้ถ่ายรูปที่น่าสนใจและเป็นมุมมองใหม่ให้กับตัวเองอีกด้วย

หลังจากนั้นผมก็ไม่ได้ถ่ายรูปใครอีกเพราะผมขากกล้องไปแล้ว แต่ผมก็ได้ถ่ายรูปอีกตอนที่ผมมากรุงเทพ มารับเพื่อนฝรั่งผมไปอยู่กับพี่เจ วันนั้นก็ดื่มกันตามเรื่อง แล้วพี่เจก็เกิดคิดอะไรขึ้นมาสักอย่างให้ผมถ่ายรูปโดยใช้กล้องของ ELLEN (เพื่อนฝรั่ง) ซึ่งฟิล์มเหลือประมาณ 9-10 รูป แล้วพี่เจก็แก้ผ้าแก้ผอน แล้วบอกให้ผมถ่ายให้หน่อย ผมก็ถ่ายให้ ซึ่งผมตั้งตัวไม่ติดเหมือนกัน เพราะพี่เจไม่ได้เตรียมตัวอะไร ผมก็ถ่ายไปสนุกดีเหมือนกัน บางครั้งผมคิดว่าการถ่ายรูปมันเป็นการบันทึก แต่ครั้งนี้ผมรู้สึกว่าการถ่ายรูปมันเป็นการแก้เชิงวิธีหนึ่งได้และได้ผลดีด้วย หลังจากนั้นกล้องของ ELLEN ก็ถูกผมใช้อีกครั้งตอนอยู่เชียงใหม่ ผมไม่มีอะไรทำก็ไปเที่ยวเล่นที่บ้านเพื่อน (ที่ ELLEN พักอยู่ด้วย) พอดีในกล้องเหลือฟิล์มอีกแล้วประมาณ 4-5 รูป ผมก็เลยเอาไปถ่ายแห่มที่เพิ่งจะตื่นนอนพอดี (บ่ายโมง) ตอนนั้นแห่มยังร้องเพลงตอนกลางคืนอยู่ ก็เลยถ่ายรูปแห่มกับแฟนซึ่งกำลังจ้วงเจียงจ้วง สนุกดีที่ได้เห็นการใช้ชีวิตของเพื่อนที่ค่อนข้างส่วนตัว แต่พวกเขาก็เต็มใจให้ผมถ่าย ครั้งนี้การถ่ายรูปของผมคือการสอดรู้สอดเห็น

ผมมารู้ว่าผมกำลังมี Exhibition หลังจากที่ผมถ่ายรูปแห่ม 4 หรือ 5 เดือนนี้แหละ หลังจากนั้นผมก็ชุดเอาไอเดียตอนที่ผมเคยคุยกับเอิร์ทไว้ตอนที่อยู่เชียงใหม่ โดยเรียบเรียงมันขึ้นมาเป็นเรื่องราว แล้วก็ถ่ายรูปเพิ่มอีก แบบที่ไม่รู้จะเอาใครมาถ่าย เพราะตอนนั้นผมเพิ่งเข้ามาอยู่กรุงเทพอย่างเป็นเรื่องเป็นราวก็เลยหาคนใกล้ตัวที่รู้จักกันอยู่แล้ว คือพี่กบผมว่าจะนัดพี่กบถ่ายรูปกับเอียน แต่ก็ไม่เคยได้ถ่ายตามนัดเลย จนเอียนจะกลับอเมริกาอีกวันสองวันข้างหน้า ผมเลยได้ถ่าย ผมรู้สึกว่าพี่กบจะเศร้าๆอยู่เหมือนกัน เพราะเวลาที่ถ่ายรูป พี่กบจะไม่เหมือนทุกครั้ง และผมก็รู้จักพี่กบมากขึ้น แล้วก็มาถึงคิวของเพื่อนอีกสองคนที่ไม่รู้ชื่อไหนเห็น ก็คือจากกับตรี การถ่ายรูปครั้งนี้ทั้งคู่ต้อง ไปหน่อย เพราะผมสนิทด้วย ไม่ต้องอายหรอก แต่ตรีเขินกว่าจาซึ่งเป็นผู้หญิง ดีเหมือนกันเพราะผมเคยถ่ายจามาแล้วตอนที่ ผมทำงานชุดแรก มันเหมือนกับผู้หญิงจับผู้ชายเลยเพราะอะไรมันเปลี่ยนไปแล้ว ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องรอให้ผู้ชายมาเลือกอีกและผู้หญิงก็เปิดเผยได้เท่าๆกับผู้ชายในทุกๆเรื่อง....แม้กระทั่งเรื่องบนเตียง....

ผมเริ่มสนุกกับงานชิ้นนี้มากขึ้นแต่ไม่รู้จะถ่ายใครดี ทั้งที่ผมก็อยากถ่ายคนที่ไม่รู้จักบ้างก็ตามที่ แต่การที่จะเข้าไปขอถ่ายรูปใครสักคน มันก็ไม่ใช่ง่ายเพราะคนที่ถูกผมถ่ายน่าจะมีตัวตนในตัวเองและเปิดเผย ผมว่ามันเป็นปัญหาใหญ่ทีเดียวในเมืองที่ผู้คนต่างปิดบังและซุกซ่อนตัวเอง ผมจะทำยังไงดี.....แล้วผมเองก็มาเจอแบ่งเพื่อนใหม่ใจดี ...แบ่งทำงานที่Aboutและผมก็ได้คุยกับแบ่งเรื่องงาน แบ่งก็บอกว่าจะแนะนำเพื่อนให้ถ่าย แต่ก็นั่นแหละผมเพิ่งรู้จักแบ่ง และผมก็ไม่รู้จักเพื่อนแบ่งมาก่อน ผมวิตกจนความวิตกกกลายเป็นสิ่งทำลาย เพื่อนแบ่งคนแรกที่ผมได้คุยผ่านทางโทรศัพท์ชื่อเหมียว เสียงของเหมียวที่ผ่านมาจากสายโทรศัพท์ ทำให้ผมมีจินตนาการได้ว่าจะมีบุคลิกอย่างไร แต่ก็ปรากฏจริงๆว่าท่าทางจะห้าวๆ พอเจอตัวจริง ผมว่าเหมียวอัธยาศัยดีเหมือนกัน วันนั้นผมเมาๆนิดๆ เหมียวก็ดูเปลวๆแต่ก็คุยกันรู้เรื่อง เหมียวบอกว่างานชุดเก่าผมสวยดี เพื่อนบ่งอีกคนเป็นนักร้องวง CRUB ผมดีใจมากเพราะผมชอบวงนี้

วันที่ไปถ่ายพี่อู เราไปแถวสีลม ตอนแรกถ่ายที่โรงแรมมณเฑียรซึ่งผมไปซ้ำ พี่อูรออยู่แล้ว ผมก็เริ่มถ่ายพี่อูเลย ผมนึกหน้าพี่อูไม่ออก

วง CRUB ผมก็นึกไปถึงไหนไม่รู้เพราะวงนี้ออกเทปตอนผมอยู่ประมาณปีหนึ่ง พี่อูก็เกร็งๆ เหมือนกันตอนแรกๆ พอคุยๆ ถ่าๆ ไปผมก็รู้สึกดีขึ้น (พี่อูก็คงรู้สึกดีขึ้นด้วย) ผมเบื่อโรงแรมมณเฑียรแล้วก็เลยไปเที่ยวชอชี่กันผมก็ถ่ายรูปพี่อูไปด้วย ระหว่างทางพี่อูบอกว่าไม่ได้มาเดินแถวนี้มานานแล้ว สรุปว่าคืนนั้นก็เมากัน.....ผมก็ทำงานด้วย

คืนที่ผมถ่ายพี่อูเหมือนก็ไปด้วยได้ถ่ายรูปเหมือนรูปสองรูป แล้วผมก็นัดเหมือนถ่ายอีกเพราะเดี๋ยวเหมือนก็จะไปเรียนต่อเมืองจีนแล้ว ผมนัดถ่ายรูปที่ร้านเหล้าแถวสะพานหัวช้าง ผมไปซ้ำอีกแล้วแต่เหมือนชักว่าไม่เป็นไร...ผมจะเริ่มถ่ายรูปเลย แต่เหมือนบอกว่าคุยกันก่อนก็ได้แล้วค่อยถ่ายรูปไปด้วย ตอนนั้นผมรู้จักเหมือนและรู้จักมากขึ้นด้วย คืนนั้นในร้านมีผม เหมือน ใหม่ (เป็นเพื่อนเหมือน) ผมรู้จักใหม่อยู่ก่อนแล้ว ก็เลยคุยกันได้เรื่อยๆ ระหว่างนั้นผมก็ถ่ายรูปเหมือนไปด้วย การถ่ายรูปวันนั้นสนุกดี และคิดว่าน่าจะได้อุปกรณ์ที่ดีมาก ๆ แต่ว่าฟิล์มเสียทั้งสองม้วนเลย เพราะเมากันแล้ว ผมก็ฝากเหมือนไปล้าง (บ้านเหมือนอยู่ใกล้ร้านอัดรูป) แต่ผมลืมบอกเหมือนว่าฟิล์ม PUSH FILM คืนนั้นผมเลยไม่ได้งาน แต่ไม่เป็นไรผมนัดเหมือนถ่ายใหม่ได้ แล้วผมก็เจอเหมือนกับใหม่ร้านเดิมอีก ไหนๆ ใหม่ก็มาด้วยผมก็เลยถ่ายใหม่ด้วย เท่านั้นไม่พอ เราก็เลยผลัดกันถ่ายรูปอีก หลังจากวันนั้นเราก็นัดเจอกันบ่อยๆ

ผม ใหม่และเหมือนยังเจอกันอยู่เรื่อยๆ ผมเพิ่งรู้จากการสารภาพของเหมือนว่า วันที่เจอกับเหมือนวันแรก เหมือนดูงานผมกลับหัวแต่ดันชมว่าสวย เออเน... มีวันหนึ่งเราไปส่งใหม่ถ่ายรูปที่ตรอกข้าวสาร ผมก็ไม่ได้ตั้งใจถ่ายรูปหรือคืนนั้น แต่พอคิดว่าแบบของใหม่ที่ผมเคยติดต่อไว้ ใหม่นัดยอร์ชกับนูชที่ร้าน BUDDY BEER แต่เราไปนั่งกันร้านอื่นที่มีคนน้อยๆ ใหม่หายไปกับยอร์ชและนูช สักพักก็มานั่งคุยกันสนุก คุยกันเก่งและน่ารักดี ยอร์ชกับนูชเป็นแฟนกัน ผมก็คุยกันไปกินมาก็เลยถ่ายรูปซะเลย ไม่เสียเที่ยวก็ถ่ายกันไปเรื่อยๆ สนุกๆ แต่ผมก็คิดถึงงานด้วย เราคุยกันเรื่องงาน เรื่องเรียน เรื่อง THESIS ชะส่วนใหญ่ มีเรื่องอนาคตบ้างแต่ไม่ซีเรียส แล้วก็สรุปเรื่องที่เราอยากไปเที่ยวทะเลกัน ผมว่าพอหมดงานชุดนี้ผมจะไปทะเลซะหน่อย หลังจากเมากันผมก็กลับบ้าน

ผมแหวะหาตรีที่บ้านเจอเอิร์ทกับจาด้วย ไม่ได้คุยกับเอิร์ทมานานแล้ว ฟิล์มเหลือผมเลยถ่ายเอิร์ท, ตรี, จา ด้วย เอิร์ทจะช่วยผมทำวิดีโอ ซึ่งเราคุยกันมาแล้วก่อนหน้านี้ เอิร์ทให้ข้อสังเกตถึงช่วงเวลาที่ผม SEX กับใครว่ามันเป็นช่วงเวลาที่ผมมีความรู้สึกที่ PEAK มาก เรามีความต้องการที่จะมีใครอยู่ตลอดเวลา แต่เราก็ไม่สามารถที่จะลิ้มตัวเองได้ในที่สุด เพราะสังเกตดี ๆ ก่อนที่เรามี SEX มันเป็นเวลาที่เราถูกบางอย่างครอบงำ เราลิ้มตัวเองไปแล้ว ยิ่งถึงเวลานั้นเราแทบจะไม่ได้สนใจอะไรเลย มันเป็นการแลกเปลี่ยนและมีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่ได้รับการควบคุมโดยตัวเอง แต่พอหลังจากนั้นอาจมีช่วงเวลาที่เรานึกถึงตัวเอง (ผมเขียนแบบที่ผมเรียบเรียงจากเอิร์ท)...ผมเห็นด้วยกับเอิร์ท แต่เราก็ยังไม่ได้อางแผนงานถ่ายวิดีโอกันเลย เพราะผมหลับซะก่อน...

ตอนนั้นผมมีตัวเล็ก (ซึ่งจริงๆ ผมก็ไม่ได้เลือกอะไรมาเลย) มากขึ้น ผมติดต่อกับเพื่อนของเพื่อนอีกหลายคน แต่มอริสนี่ผมเจอที่ร้านเหล้าร้านหนึ่ง ก็ว่าจะนัดถ่ายรูปแต่ก็ไม่ได้ติดต่อเพราะยังไม่มีเงิน แต่ผมก็นัดถ่ายมอริสที่หอพักจนได้ ผมไปซ้ำอีกแล้ว....มอริสหลับ พอไปถึงมอริสก็บอกว่าถ่ายอะไรก็บอก ผมก็บอกว่าจะถ่ายอย่างที่เคยคุยไว้ แต่มอริสลืมแล้วเพราะเมา ผมเริ่มใหม่ด้วยการไม่ให้มอริสทำอะไรแล้วผมก็ถ่าๆ ไป บังเอิญว่าเพื่อนรุมเมทของมอริส ชื่อเม้งกำลังนั่งทำงานอยู่ ผมไม่รู้จะถ่ายอะไรแล้วก็เลยถ่ายเม้งด้วย ผมเอาฟิล์มไปสองม้วนถ่ายหมดไปม้วนหนึ่งกับอีก 10กว่ารูป เก็บไว้ เพราะหลังจากนั้นผมจะไปกินเหล้ากับเพื่อน คืนนั้นผมสนุกมาก เมาปลิ้น แต่ก็ไม่ได้ถ่ายรูปตอนที่พวกเรากินเหล้าไว้ด้วย

มีคนเคยถามถึงงานชุดเก่าว่า คุณถ่ายเพื่อนๆ คุณทั้งหมดเลยหรือ ผมบอกไปว่าบางคนก็เพิ่งรู้จักกันครั้งแรกตอนถ่ายรูป ตอนนั้นผมกลัวว่าเมื่อตอบคำถามไปแล้วมันจะทำให้งานผมดูธรรมดาหรือเปล่า แต่ตอนนี้ ถ้าคุณถามผมอีก ผมก็จะตอบว่า ใช่ผมถ่ายเพื่อนผมทุกคนเลย เพราะตอนนี้เราเป็นเพื่อนกันแล้ว...ดีจริงๆ...

อินเดียใต้

เดือนเมษายน ปี พ.ศ. 2548 ผมและเพื่อนช่างภาพตัดสินใจเดินทางไปอินเดียใต้ในช่วงที่อากาศแสนร้อน โดยไม่ใส่ใจต่อคำเตือนจากเพื่อนนักเดินทางท่านอื่น ที่บอกเล่าสู่กันฟังถึงความร้อนระอุยิ่งกว่าบ้านเราหลายเท่าตัว รวมไปถึงอาหารการกินที่น่าจะอันตรายต่อท้องไส้ แต่การตัดสินใจได้เกิดขึ้นแล้ว อะไรจะเกิดก็เกิด

เราถึงท่าอากาศยานเมืองเซไน Chennai ช่วงบ่ายแก่ๆ อากาศดี ร้อนกำลังดี (ติดขึ้นๆ น่าจะคล้ายทางใต้บ้านเรา) สุ่มหาที่พักจากคู่มือเดินทางแล้ว มุ่งสู่อโรงแรมไม่แพงใกล้สนามบิน จำชื่อโรงแรมไม่ได้ จำได้แต่ว่าดูเก่าๆ สวยคลาสสิก ร้านอาหารติดโรงแรมก็อร่อยดีด้วย...ตกคึกหลังจากไปเดินตลาดกลับมาดูโรงแรมอีกที่ใกล้ๆ ไม่ใช่เล่น คั้นนั้นนอนไม่ค่อยหลับเลยออกไปหาอะไรดื่มเพลินๆ เบียร์ที่นี้อร่อยใช้ได้...

คนท้องถิ่นที่นั่นส่วนมากจะเป็นชาวทมิฬ ซึ่งเซไนเป็นเมืองหลวงของรัฐทมิฬนาฑู เป็นมหานครใหญ่อันดับสี่ของอินเดีย แต่เรามีเวลาอยู่เซไนได้ไม่นานนัก

จุดมุ่งหมายของเราสำหรับอินเดียในครั้งนี้อยู่ที่รัฐทางใต้ชื่อ เครละ (Kerala) หรือจะออกเสียงว่าเคียร์ระก็ได้ โดยเพื่อนผมจะไปอาศรมโยคะที่ขึ้นชื่อ ส่วนผมนั้นมีแต่ความ -อยาก-ไป- อย่างเดียว...เราให้เวลากับการท่องเที่ยวครั้งนี้ทั้งหมด 20 วันเต็มๆ เราต่อเครื่องบินที่เซไนในช่วงสายๆ ในวันถัดมา เพื่อไปยัง ทิรุวะนันตะปุรัม (Thiruvananthapuram) หรือเรียกสั้นๆ ว่า ทิวันรัม ทิวันรัมเป็นเมืองหลวงของรัฐนี้ เราหาที่พักกันอีกครั้ง โดยครั้งนี้จะลองที่โรงแรม 5 ดาวดูบ้าง แต่พลาด 5 ดาวเป็นได้แค่ 2 เพราะไม่มีอะไรพิเศษนอกจากตัวอาคารที่ใหญ่โตแต่ห้องพักเล็ก ภายในก็เดินยากพาลหลงได้ง่ายๆ ไม่เป็นไรเดี๋ยวลองไปหาโฮมสเตย์ หรือเกสต์เฮาส์ก็ได้ แต่ย่านที่ตั้งโรงแรมค่อนข้างดี เพราะอยู่ใจกลางเมืองเดินได้ทั้งด้านซ้ายขวาหน้าหลัง เดินหาอาหารและที่พักใหม่อยู่พักใหญ่ก็ลองสู่มดดูในคู่มือพิเศษ แล้วก็เดิน เดิน เดิน ระหว่างทางเราแวะกินข้าว...

ชาวเมืองได้มักนิยมกินอาหารมังสวิรัต ซึ่งประกอบด้วย ข้าววนใบตอง มะพร้าวคั่ว ถั่วเหลืองนึ่ง ผักและพริกหยวกชุบแป้งทอดแกงกะหรี่ผัก หรือบางทีจะเลือกปลากี่แล้วแต่ รสชาติเยี่ยมและไม่หนักอึ้งเลย หรือเพราะคุ้นเคยกับอาหารประเภทแกงอยู่แล้ว หลังจากวันนั้นผมมักแวะซื้อกล้วยทอดและพริกทอดข้างทางกินเสมอ ตกท้ายด้วยไอติมนมแพะรสมะพร้าวก่อนกลับที่พัก

ในที่สุดเราก็มาถึงที่พักที่เราจิ้มในหนังสือคู่มือ ที่พักชื่อ wild palms นี้ น่าอยู่มาก เพราะไม่ได้ตกแต่งอะไรเกินเหตุหรือใหญ่โตเกินไป แต่กลับดูสบายๆ และเป็นกันเองมาก รวมไปถึงมีห้องพักประมาณ 6 ห้อง แล้วเราก็ย้ายมาอยู่ที่นั่นในวันถัดมา เพื่อนผมมุ่งสู่อาศรม Sivananda Yoga ทันทีหลังจากที่ลองเหมารถไปดู และพบว่าอาศรมนี้เป็นศูนย์รวมนักโยคะมือใหม่และผู้เชี่ยวชาญ นักเดินทางรวมไปถึงนักดนตรีจากหลากหลายชนชาติ และเราจะกลับมาเจอกันอีก 7 วันหลังจากนี้

ทิวันรัมเป็นเมืองที่ประชากรส่วนใหญ่ได้รับการศึกษามากที่สุดในอินเดีย คุณจะพบสถาบันการศึกษาน้อยใหญ่กระจายตามจุดต่างๆ ในเมือง และนี่เองเมืองนี้จึงเป็นเมืองหนึ่งที่สะอาดติดอันดับต้นๆ ของอินเดีย มีร้านหนังสือภาษาท้องถิ่นและภาษาอังกฤษอยู่หลายร้าน มีพิพิธภัณฑ์ศิลปะอินเดีย พิพิธภัณฑ์ทางธรรมชาติและสวนสัตว์อยู่ใกล้ทะเล ชายฝั่งของรัฐติดกับทะเลอาระเบีย (Arabian Sea) มีคลองน้ำกร่อยที่ทะลุถึงทะเลและสวนต้นมะพร้าวที่อุดมสมบูรณ์ ที่นี้ขึ้นชื่อมากกับการล่องเรือโรงแรมในคลองและเมืองเล็กๆ ตามชายฝั่ง เช่น โกจี Kochi วารการา Varkara โกวาลัม Kovarum

เพื่อนผมกลับมาพร้อมกับเรื่องเล่าสนุกๆ ในอาศรม หลังจากที่ผมใช้เวลาไปกับสวนสัตว์, พิพิธภัณฑ์, ชายหาดจุดต่างๆ, วัด, เทวาลัย, โบสถ์, ตลาด, ร้านอาหาร, ร้านขนม, ร้านค้าของที่ระลึกราคา 2-3 เท่าถ้าเทียบกับร้านค้าริมหาด, ร้านหนังสือ, របอบๆ เมือง ผมก็เลยเสนอเพื่อนว่าอีกสักวันสองวันเราน่าจะย้ายไปอยู่ที่ วารการา บีช (Varkala Beach) ผมพาเพื่อนไปตามจุดต่างๆ ที่เพื่อนสนใจ และสุดท้ายก็สรุปที่นี้.....

วารการา ชายหาดแห่งนี้มีความพิเศษกว่าหาดอื่นที่เราไปดูมา ตรงที่ต้องเดินลงจากหน้าผาที่มีความสูงประมาณตึก 5 ชั้นหรือมากกว่านั้น สูชายหาดทรายสีเข้มและคลื่นซัดแรงๆ ที่พักริมอยู่กระจายรอบบริเวณบนผา นักท่องเที่ยวจะเดินลงมาใช้เวลากับกิจกรรมริมทะเลต่างๆ จนถึงนั่งดูพระอาทิตย์ตกดิน และกลับที่พักก่อนน้ำขึ้น อาหารที่นี้ไม่ต่างจากอาหารตามท้องเที่ยวริมทะเล เพียงแต่จะมีผักและมะพร้าวเป็นเครื่องเคียงและมีให้เลือกหลากหลาย ส่วนกลางวันผากับมหาสมุทรอินเดียที่อยู่ห่างจากเราประมาณ 15 ก้าว เวลาเราต้องระวัง ไม้จันทน์ผา สิบรู้ว่าที่นี้เคยเป็นแหล่งหลบพักของนักเดินทางเมื่อปี 1930 เป็นต้นมา ก่อนที่พวกเขาจะย้ายไปดูพระจันทร์ที่เกาะพังงัน เสียชีวิตที่ไม่ได้ดูพระจันทร์เต็มดวงเหนือมหาสมุทรอินเดีย แต่เราก็ได้พักผ่อนที่นี้จริงๆ ก่อนที่เราจะต้องกลับเซไนและหลังเที่ยงคืนเราจะเดินทางกลับบ้าน

ในระหว่างนั้นถูกบันทึกไว้.....

1

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในหนึ่งขณะ การทับซ้อนของสิ่งที่มองเห็น ความบังเอิญที่มาบรรจบกับการควบคุมและไม่ควบคุมด้วยความปรารถนาที่เชื่อมโยงกับ
อดีต บอกเล่าถึงความจริงที่พลิกผันของสิ่งที่เกิดขึ้นเบื้องหน้า

2

โลกภายนอกและสถานที่ส่วนตัว ความเสียดทานระหว่างความรู้สึกภายในกับการแสดงออกภายนอก ร่างกายที่ถูกห่อหุ้ม ความสุขชั่วครั้งชั่วคราว จาก
สังเคราะห์ของการเกิดขึ้นพร้อมๆกันของการควบคุมสถานการณ์

3

เกิดคำถามขึ้นต่อตัวตน ที่พยายามเข้าใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเป็นอยู่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มีความรู้สึกส่วนตัวที่เกิดจากผลกระทบทางการรับรู้ เป็น
ความลับที่เก็บซ่อนไว้ในความทรงจำ

4

การแสดงออกของความกดดัน
ถ้าหากว่าความอิสระนำมาซึ่งความสุข ในความมืดมิดคงเป็นที่ๆ เราสามารถทำในสิ่งที่ต้องการได้

5

ความว่างเปล่าของความเพ้อฝัน ล่องลอย ในความปรารถนาและแสงไฟ

6

โลกเสมือนจริง
ท่ามกลางภาพลวงตาในความจริง ผืนกลางวัน ผลิตรัศมีแห่งความลุ่มหลง วนเวียนในโลกที่การหยุดนิ่งคือความอ่อนล้า
แล้วตัวตนก็จางหาย.....

7

มองเข้าไปข้างใน ในความคิด ในการกระทำ ทบทวนอีกครั้ง มองกลับไปอีกครั้ง

101 คำ

มอง มองเห็น มองดู มองรอบๆ มองผ่าน สังเกต เห็น รับรู้ คิด วิเคราะห์ พิจารณา เข้าใจ จดจำ ลืม มองเห็น มองดู มองรอบๆ มอง
ผ่าน สังเกต เห็น รับรู้ คิด วิเคราะห์ พิจารณา เข้าใจ จดจำ จำ จำได้ บันทึก ปฏิบัติ เข้าใจ จดจำ จำได้ พิจารณา ปฏิบัติ ผิดพลาด
คิด พิจารณา บันทึก มองเห็น มอง มองดู มอง มองย้อน คิด ทบทวน รับรู้ วิเคราะห์ พิจารณา เข้าใจ เข้าใจผิด วิเคราะห์ พิจารณา
ทดลอง มอง มองดู มองเห็น มองรอบๆ มองผ่าน สังเกต เห็น รับรู้ คิด วิเคราะห์ พิจารณา จดจำ ประทับใจ ตราตรึง พิจารณา ลุ่ม
หลง ทบทวน รอคอย คาดหวัง ผิดหวัง วิเคราะห์ พิจารณา ลบลืม หยุดพัก คำนี้ ปรากฏ โหยหา จดจำ จำได้ สังเกต ดู มองดู รับรู้
คิด วิเคราะห์ พิจารณา ทบทวน ทดลอง ทบทวน ลบออก ดู คิด พิจารณา วิเคราะห์ ปฏิบัติ จดจำ คำนี้

Chapter 3 Year: 2006 The invisible man: leave

I don't know how long I would feel this way. It seems like there is someone out there. Sometimes stupid things happen and affect how we feel in so many ways. Destiny is a joke though sometimes we can't really laugh about. It makes us feel uncomfortable. Lucky or not, I just let it go though I could have done something about it.

Waiting seems like forever. A huge tree awaits, making every seconds counts. Pictures can describe endless stories...just like time.

It's 6 o'clock, about time to go. Well, since it has to be like this, I've better go.

Last time we talked, I made my decision. It's not necessary to live the way we were any longer. There are quite a bit of alcohols and some cigarettes left.

I have never known that our break up can happen this easily. Breaking up seems to be a good excuse for me to live. Maybe my thought is too simple since I have learned enough from whatever happened this morning. She was weeping like crazy, as if it would never rain ever again, while I wondered why the weather was so beautiful. Some people chose to express themselves this way when there is no hope. What else can we do since there is no one who can force the destiny? He was standing still. The brain, which was used to remember every detail, doesn't function properly anymore. I keep thinking irrationally but still trying to be creative. I sit down and look outside...thinking...from now on, it would never rain ever again.

The sun is about to set. The long shadow from the beautiful golden sky is whispering goodbye before the darkness is moving in. Grey is turning to black. Then, it opens its eyes and yawns. Those eyes was sparkling in the middle of the darkness. I was too bored to say anything. Suddenly, it jumps in my way and walks away without saying any words.

Within few minutes, the fox has guided me here. He gives me a jealousy look, saying I have made a wrong decision. I have never listened to the guide, but I let myself following the guide since I have never thought much about tomorrow. Yes. That's me. I enjoy looking at surroundings along the way. He even suggests me to try on the boots so I would feel more comfortable. Really, I don't feel bad about walking bare feet. But, I try it on anyway. The comfort it giving me makes me feel like someone who tries to understand his loneliness. It is so ridiculous. This pair of black boots doesn't even fit me, making me walk even less comfortable. But I keep on wearing because I would feel bad not to.

We have never talked about our feelings. Every time we have looked into each other's eyes, it seems like we understand each other. Holding each other tightly, pretending nothing is happening, but deep down it was cold...colder than any winter. Our deep relationships that could never be described though the night is still long. My desire that has never been given to anyone...I know that, in every night, my body is getting older and older, but I have never told him.

Waves after waves are hitting the land. The boots are getting wet. My feet are cold and getting pale. But I still keep walking and following my guide. The guide suggests cutting into the wood is probably the fast way to get to my destination (although I don't even know where my destination will be), he said. In the wood, I might see white flowers blooming. No wonder why he walks in right away. We simply said goodbye. That dangerous animal left the shoes with him, hoping that it might help killing some lifelessness. It is a good souvenir. I patiently keep walking on the damp land.

There is a road ahead of us. The deer with gorgeous horns lied dead on the road. My brother was attracted to its beauty. His praise makes me adore it too. He stopped and looked at the deer with its head cut off. Its body was left not far behind. Blood spread on the sidewalk. He keeps looking still. Its sparkling eyes remind us about the beauty of the darkest night. We look into each other's eyes for a long while. Then, I start laughing so hard that the birds living in the wood get scared and fly away. I lift its head and hold it close to my chest. It probably could hear my heartbeat. I put it down and try to use my knife to take out the horns. That gorgeous pair of horns might be useful somehow. The blood is all over my hands, my face, and my hair...the red blood and the purplish grey of the road. The car that hit it probably parks not so far away. I carry the horn on my head and claw across the road.

The devil is still alive in the deep feeling of the little deer and its mom...though its mom just left. There looks like an old garage. An old junk car doesn't look like a good place to hide, but that little deer chose to. The heart is beating fast. That devil's shadow is getting closer and closer. Suddenly, the mother's head is cut off. The car smashes the road and crashes the huge tree. Crush. Tires are falling. He is quiet...trying to hold his breath...trying to slow his heartbeats. Still, the devil turns and stares at him. He is petrified, hearing the loud noise repeating over and over. The devil looks into his eyes, and slowly moves in

rhythm...hopping around the wrecked car. It yells and dances. Then, he unhurriedly moves and looks after. The strong wind in the wood horrifies him even more. Slowly moving out of the wrecked car, he found that the devil is gone.

He tries control himself. His balance is still fine. Standing still would probably make everything going smoothly. The clock is moving in its own pace. The weather is getting colder. Though he is standing still, one of his hands cannot move while the other is holding on to the telephone. People are walking and not paying any attention because they don't know each other. He hears some people talking about a new shopping mall that will open in the city...talking about its arrogance. The girl is showing her crotch, licking down the boy's stomach. A group of students are screaming. An old woman is writing "HELP!" with a red pen. Group of naked masculine guys are cuddling tightly, looking like a huge meatball. Strong smell of white flowers is diffusing from a far. But, still, I cannot move. Then, a large group of students are chasing each other with guns on their hands...passing me. The princess is dancing awkwardly not that far away. A fat lady is wearing a blue pajamas with butterfly-print, sitting there starving. Lovers never crave for anything.

She told me she has never felt like that. I lit my cigarette.

A student screams "fucking bitch" through the phone. A blond boy runs in and punches the car with his hands. We don't do anything wrong. The foreigners are talking in detail about having sex last night. A Chinese is yelling loudly to a burglar that peeing in public. The same girl starts sucking and licking the boy's penis. A fox is tearing down the corpse of a vagrant, leaving just his penis in blood. Red fruits are falling everywhere. I miss my friend so badly, but I need to move on.

A group of armed men are standing by the waterfall. They don't seem to care about anything. A boy in a graphic t-shirt arranges something for a sacred ceremony this evening. Though even less people believe in it, their faiths become even stronger and stronger. They don't care about what people think. They don't care when other people condemn at them. Even the hierarchy rules the way of lives, they still have faith. They still dress the same no matter how fast everything changes. Even when the devils try to take control over like the dark clouds at this moment, they never lose their faith. The thigh is sliced slowly. Red cold blood is pouring. He rams his hand into the wound and doesn't feel any hurt. He looks at what he is doing for a long while. It is the largest and deepest wound he's never had. This cold blood feeling enjoys him quite a bit. A girl is now awake in the boy's arms. The darkness of tonight does not keep its promise unlike them that still keep walking

on the damp and dry land, leaving the footprints as evidence. The goat is killed for the sake of the sacred ceremony. Its blood is used to cover the penis. You can stab me if you want. Hate leads to fight. Its head is placed on the holy table. Its hands and legs are nailed down. It would only be white, black and red left in this world. Snakes and disgusting animals are crying while the drums are playing loudly. My heart is almost stop when I watch what they are doing. We stand still for five minutes.

Nowadays, hate influence so many things in reality. Love might help a little. Wrong way of love...some people evoke that love can make us blind. I am willing to lose my eyes if that can make me happy. That is all I need. I don't want to see any separation between us. Hate is too awful. Should I believe in love? Even though we have never touched each other...not even once...I am still willing to shed tears in a long night...just to keep my promise that I had with him. I don't care how much pain I would feel...just to keep my promise... and I am still willing to keep it.

The fox is hiding behind the bushes; his eyes are sparkling like jewels. They are sending a message in silence. I lay down there and let it eat and tear apart my body and my bones, leaving just my heart. My heart is perfectly hidden from hate. I do not let the drought in, and it will be there in the safe place.

They find that there is a junk car parking in the middle of the government building. There is a dim shadow passing. The silence makes me forget what I will do next. We promptly lit our cigarettes. It is the great finding. Soul never realizes that it is about time to be apart. It is probably crazy in the city today. Leaving something behind will make us think of each other forever. Money that is about to deposit in a bank or hunger will be gone when are given to the people on the sidewalk. The killer is hired to deal with that belief. Some of us lose to it. Some people run away, but they are still trapped. I stand there looking quietly but still try to be conscious. The young kids are not strong enough to fight it, leaving the doll on the sidewalk. The war has occurred in such small country for a long time. Another doll is falling right by the car. We are trying to find something from the corpse. Suddenly, there are some people who live and work there standing behind us and questioning us with concern

"Who the hell are you? What the fuck are you doing here in my area?" The sign indicates that everyone can come in and do anything legally. We do not do anything wrong. Then, they walk away. The devil also walks away quietly. I still do not believe that they are just leaving peacefully.

But we still have to do something before the rain comes. The man dressed in black hurriedly grabs a knife and cut his lover's throat...the lover who is about to hang herself. He thinks it is easier. Blood that sacrificed for love this time is white. The man dressed in white tests the sharpness of his knife and smiles satisfyingly. He slowly cuts and butchers the meat. The piece of meat is placed nicely...one after the other. He said we have to deal with the traitor neatly. We smile when I walk in and say hello. The healthy guy said that this is art about private matter... it's raw and straightforward. I can't believe that I am watching every steps of the art in the middle of the government building. The corpse steps up and runs away...without any direction. Everyone is laughing and then come back to the unfinished painting. He asks me to open up more so that we can be in love. I smile and slowly take off my clothes. He looks at me satisfyingly...probably thinking that it suits its price...smile and send a message through those beautiful eyes. I really want to take those eyes off and eat them. He puts his favorite piece of meat on my shoulder and starts eating. It feels weird. He tries to change his position. We exchange our touch for quite a long time that we forget to take off that pair of black boots. It seems like they are almost part of the feet. Rainy smell. Slowly moving. The lady with white skin smiles happily. Mourning is in the air. The fox is moving its body in rhythm as the wood opens up itself to the world. We lie down and watch the star falling at the horizon. The snake is tightening us together. It opens its mouth and the group of bees are flying out. The bee is hitting her left arm. The sacred ceremony. We are supposed to leave the town and move in here together. The stupid fox is chomp through her breast. The blood spilling out of the breast would make her moister. We exchange chemistry before she is gone. Sharpness of the knife stands for the feeling. At the end, our white body is moving on the black grass.

No pain ever sounds more beautiful than her mourning. It makes him say that he will host a party at his house, but no one accepts the invitation. He slowly stands up though he is tired. His body is covered with blood. He is alone. He is still miserable for those people who left. It is just a depressed felling that still alive after close to be dead, and still worried about living for tomorrow. I unhurriedly walked out of that car. We simply say goodbye...

She looks even more beautiful today. She dyed her hair grey. Her gorgeous dress, designed by a famous designer, makes her more confident in her body. Those red high-heeled shoes suit the dress. She carefully walks because it just stops raining. People keep looking at her. Some are yelling, and some are looking away. Their voice sounds like praising. Some nice people try not to pay attention, but they still look at her from head to toe. She smiles. The boy stares at her and put his hand into his pants, probably imagine that it is hers. It is different from what he thought. People are yelling so he is rushing through the dark corner. She looks even more beautiful through the moonlight.

She keeps walking and feeling more relax. Then, the police ride the motorcycle and stops by her. It is illegal to do this in public, especially at night. He is quiet and don't really know what to say. The police ignores. She has to be investigated. He then makes a decision before riding the motorcycle together through the night.

พระจันทร์เต็มดวงบนที่ราบสูงทริปติค

เราถึงท่าอากาศยานเมือง Chennai ที่รุ่งมาครึ่งของอีกครึ่ง
ตกตึกหลังจากไปเดินตลาดกลับมาดูรุ่งของอีกครึ่ง

คลองน้ำกร่อยที่ทะลุถึงทะเลและคนกลับทุก
เมื่อปี 1930 เป็นต้นมา

บทที่สาม ปี 2549 การจากไปของมนุษย์ล่องหน

ผมไม่รู้ว่า ผมจะเป็นอย่างไรไปอีกนานแค่ไหน เหมือนมีใครอีกคนยืนอยู่ตรงนั้น เรื่องไม่เป็นเรื่องบางทีก็เกิดขึ้น และทำให้เกิดผลกระทบมากมายต่อความรู้สึกของเรา ในบางครั้งโชคชะตามันก็เล่นสนุกกับเราจนซ้ำไม่ออก ทำเป็นสร้างความรู้สึกอึดอัดใจให้คนโน้นที คนนี้ที โชคดีหรือโชคร้าย ทั้งๆ ที่ มันน่าจะทำอะไรได้ดีกว่านี้ แต่ผมก็กลับปล่อยให้มันเป็นไป

เวลาทำให้การรอคอยดำเนินต่อไปไม่สิ้นสุด มีต้นไม้ใหญ่คอยรออยู่ทีนั้น แล้วในแต่ละวินาทีก็มีคุณค่ากว่าเดิม ทำให้ภาพมีเรื่องเล่าไม่จบ เช่นเดียวกับเวลา

6 โมงแล้วได้เวลาแล้ว ในเมื่อมันจำเป็นที่จะต้องเป็นอย่างนี้ ผมก็ควรที่จะไป

วันนั้น หลังจากที่เราคุยกันอีกครั้ง การตัดสินใจครั้งนี้ก็เกิดขึ้น ไม่มีความจำเป็นแบบเดิมๆ อีกต่อไป มีเหล่าอยู่เต็มไปหมด แล้วก็ยังมีบุญหรืออยู่อีกจำนวนหนึ่ง

ผมไม่เคยรู้มาก่อนว่าการจากลาครั้งนี้มันจะเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดาย การลาจากของคนๆ หนึ่ง ซึ่งจริงๆ แล้วมันอาจจะเป็นอย่างของวันนี้ที่จะอยู่ต่อไป อาจจะเป็นข้อสรุปที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเช้านี้ทำให้เขาใจอะไรได้มากพอ เธอร้องไห้ฟูมฟาย เหมือนกับว่าฝนจะไม่ตกลงมาอีกแล้ว และฉันก็เข้าใจว่าทำไมวันนี้จึงอากาศดี คนบางคนเลือกที่จะแสดงออกอย่างนี้ในเวลาที่ไม่ได้ทำอะไรอย่างหวัง แต่จะให้ทำอะไรละ ในเมื่อไม่มีใครเลยที่จะสามารถหยุดชะตากรรมอย่างนี้ได้ เขายืนนิ่ง สมอทองที่เคยจดจำเหตุการณ์ต่างๆ ได้กลับขาดการควบคุม ได้แต่สั่งการอย่างไม่มีเหตุผลแต่พยายามจะสร้างสรรค์ ฉันนั่งลงแล้วมองออกไปข้างนอก ตั้งแต่วันนี้ฝนจะไม่ตกอีกต่อไป

แสงยามเย็นคล้อยต่ำ เงาทอดยาวท้องฟ้าเหลืองทอง เงากระชิบกระชาบเบาๆ ก่อนที่ความมืดจะค่อยๆ แทรกซึม สีเทาค่อยๆ เข้มข้นจนดำสนิท และแล้วมันก็ลึมตา ก่อนที่จะหาวทั้งซ้ายอีกหนึ่งที่ ดวงตาคู่นั้นเปล่งประกายในความมืด ผมเบื่อกที่จะหักท่าย มันกระโดดขึ้นมายืนยิ้มขวางทาง เขาไม่พูดอะไรแล้วเดินต่อไป

ในอีกไม่กี่นาทีต่อมา หม่าปาก็นำทางให้ผมมาถึงที่นี่ เขาพูดเหมือนกับว่าผมตัดสินใจผิด พร้อมกับมองด้วยแวตวาทิฉฉา ผมไม่เคยเชื่อคำพูดของคนนำทาง ได้แต่ปล่อยให้ตัวเองเดินตามเขาไป เพราะผมไม่เคยคิดอะไรมากกับวันพรุ่งนี้ -นี่เอง- ใช่ผมเป็นแบบนี้ ผมค่อนข้างจะเพิลิดเพิลินที่ได้เห็นอะไรเหล่านี้ "สิ่งรอบตัว" ระวังทาง ผ่านไป เขายังแนะนำให้ผมทดลองใส่รองเท้าเดินบ้าง เผื่อว่าจะสะดุดขึ้น แต่จริงๆ ผมก็ไม่ได้รู้สึกแยอะไรกับการเดินด้วยเท้าเปล่า ผมลองใส่ดู ความรู้สึกสบายที่รองเท้ามอบให้กับผม ทำให้ผมเป็นเหมือนคนที่พยายามทำความเข้าใจในความเปลี่ยวเหงาของตนเอง สถานการณ์ในตอนนั้นมันซ้ำๆ เพราะรองเท้าสีดำคู่นี้มันไม่พอดีกับเท้าของผม ทำให้การเดินค่อนข้างลำบาก ผมอดทนเพราะเกรงใจ

เราไม่เคยพูดถึงความรู้สึกนี้เลย ทุกครั้งที่เรามองตากัน มันเหมือนกับว่าเราเข้าใจในเหตุการณ์เหล่านี้ อ้อมกอดแน่นๆ ที่หกลอกเราว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ลึกๆ มันเย็นชายิ่งกว่าฤดูหนาวของประเทศไหนๆ ความสัมพันธ์ลึกซึ้ง ไม่มีวันที่จะอธิบายได้ในคำสั้นอันยาวนาน ความโหยหาที่ฉันไม่เคยให้ใครรู้ว่าในทุกคืนร่างกายนั่นค่อยๆ เก๋าร้าง ฉันไม่เคยบอกเขาเลย

คลื่นระลอกแล้วระลอกเล่าพัดเข้าสู่ชายป่า รองเท้ามืดน้ำซึมเข้ามา รู้สึกเหมือนเท้าค่อยๆ แห้งเหี่ยวลง ชูบซัด แต่ยังไม่ยอมเดินฝ่าและติดตามผู้นำทางต่อไป แล้วในที่สุดเขาก็แนะนำว่า เดินลัดเข้าไปข้างทางนี้จะเป็นที่ที่ดี เธอจะถึงจุดหมายเร็วขึ้น (ผมยังไม่รู้เลยว่าจะไปไหน) ในป่าเธออาจจะเจอดอกไม้สีขาวบานสะพรั่ง ไม่น่าแปลกใจเลยว่าทำไมเขาจึงเดินลัดเลาะเข้าไปในที่ที่ เราบอกลากันง่าย ๆ สัตว์ร้ายตนนั้นทิ้งรองเท้าไว้ที่เขา เพื่อว่ามันอาจจะช่วยให้แกเมื่อได้บ้าง มันเป็นของขวัญที่ดี ผมจึงอดทนเดินเหยียบบนพื้นที่เฉอะแฉะอีกชั้นหนึ่งต่อไป

ข้างหน้ามีถ้ำมืดดำให้เดินข้าม กวางตัวใหญ่เขางามนอนตายอยู่ข้างๆ พี่ชายของผมขึ้นขอบความงามของมัน คำชื่นชมทำให้ผมหลงใหลตามไปด้วย เขาหยุดมองกวางคอขาด ส่วนลำตัวนั้นยังไม่ไกล เลือดเจือของข้างทางนั้น เขายังยืนมองอยู่ แววดตาของมันบอกแค่ความสวยงามของคืนเดือนมืด เราสบตากันอยู่นาน ผมหัวเราะออกมาดั่งคลื่นจนนกป่าละแวกนั้นตื่นกลัวบินหนีไป ผมลองล่อหัวกวางขึ้นมาแนบอก มันคงได้ยินเสียงหัวใจของผม ผมวางลง แล้วพยายามเอาเม็ดพกเกาะเขาของมันออก เขางามคุณนั้นคงทำอะไรได้บ้าง เลือดของมันเลอะมือผมเต็มไปหมด รวมถึงใบหน้าและเส้นผม สีแดงของเลือดกับสีม่วงเทาของพื้นถนน ผมคิดว่ารถที่ชนมันคงจอดอยู่ไม่ไกล ผมประคองเขาของมันไว้บนหัวแล้วคลานสี่ขาข้ามไปยังอีกฝั่งของถนน

ปีศาจตนนั้นยังคงสติติดอยู่ในความรู้สึกของกวางน้อยและแม่ของมัน แต่แม่ของมันกลับละทิ้งหนีมันไป รอบๆ เหมือนเครื่องมือในอุ้งมือรถ ซากรถที่ถูกทิ้งไว้ที่น่าจะเป็นที่ซ่อนให้มันได้ แต่มันก็เลือกที่จะหลบคอคู่อยู่ในนั้น เสียงหัวใจเต้นเร็ว ปีศาจตนนั้นทอดเงาลงมาข้างๆ แม่ของมันคอขาดกระเด็น รถกระแทกกับพื้นเสียงดังแล้วยังพุ่งไปชนต้นไม้ ยับเยิน ล้อหลุด บิดบูบี้ เขาตั้งใจพยายามเสียบ พยายามให้เสียงหัวใจเต้นเบาที่สุด แต่ก็ยังไม่ช่วยให้มันค่อยๆ หันมาองที่เขา เขากลับ และยังได้ยินเสียงดังอยู่อย่างนั้น ช้าๆ ปีศาจตนนั้นสบตา แล้วค่อยๆ ยืนเอียงกายช้าๆ เป็นจังหวะ ยกมือยกไม้ เขงกาวกระโดดโลดเต้นรอบๆ ซากรถที่ยับเยิน มันร้องตะโกนและร่ำรำธา เขาค่อยๆ ชยับตัวและมองตาม ในป่าแห่งนั้นลมแรง ยิ่งทำให้จิตใจของเขาสั่นไหว ค่อยๆ ก้าวลงจากรถ หันมอง พบว่าปีศาจตนนั้นจากไปแล้ว

เขาพยายามข่มใจไว้ไม่ให้ความรู้สึกมากเกินไปกว่านั้น การทรงตัวยังคงดีอยู่ ยืนอยู่หนึ่งๆ น่าจะทำให้ทุกอย่างผ่านไปอย่างดี เสียงเข้มนาฬิกาตามจังหวะของมัน อากาศเริ่มที่จะหนาวอีกครั้งแล้ว ถึงแม้ว่าการยืนของเขาจะดูนั่งสงบ แต่มือข้างหนึ่งของเขายังชยับไม่ได้ อีกข้างกำโทรศัพท์แน่น ผู้คนเดินผ่านไปมาไม่ใส่ใจ เพราะไม่รู้จักกัน เขาได้ยินเสียงคนกลุ่มหนึ่งกำลัง

คุยกันเรื่องห้างสรรพสินค้าแห่งใหม่ที่กำลังจะเปิดใจกลางกรุง พูดถึงความหึงเวยะไลของมัน เด็กผู้หญิงนั่งไขว่จิม ลั่นเสียงที่หน้าท้องของเด็กชาย กลุ่มนักเรียนส่งเสียงแหลม หญิงชวากำลังเขียนปากด้วยสีแดงเป็นคำว่า ช่วยด้วย กลุ่มชายกลุ่มใหญ่เปลือยกายกอดกันจนเหมือนก้อนเนื้อขนาดใหญ่ กลิ่นหอมฉุนของดอกไม้สีขาวโผล่มาแต่ไกล ผมยังก้าวขาไปไหนไม่ได้ แล้วนักเรียนกลุ่มใหญ่วิ่งไล่ล่ากันด้วยปืนพกสีดำก็วิ่งผ่านไป เจ้าหญิงเดินร่าบนฟลอร์สีขาวห่างจากตรงนั้นไม่ไกล ท่าเต้นแปลกๆ คุณป้าร่างท้วมใส่ชุดนอนสีน้ำเงินลายผีเสื้อนั่งอดอาหารอยู่อย่างหิวโหย คุกกี้ไม่เคยหิวกระหาย

เธอบอกฉันว่า เธอไม่เคยรู้สึกอย่างนั้น ฉันจุดบุหรี่

นักเรียนคนหนึ่งบอกเพื่อนผ่านทางโทรศัพท์ว่าไอ้เหี้ย ไอ้ลูกครึ่งหัวทองวิ่งมาทุบรถด้วยมือเปล่า เราไม่ได้ทำผิดอะไร ฝรั่งเศสคนกำลังพูดคุยกันถึงเช็ทซ์เมื่อคืนวานอย่างออกกรสชาติ ชาวจีนส่งเสียงดังถึงขอกานที่ยี่สิบสี่ เด็กผู้หญิงคนเดิมเริ่มลงมือดูดเลียอวัยวะเพศของเด็กชายหมาป่ากัดกินกระชากร่างกายของชายเร่ร่อนทิ้งไว้เพียงไอ้จู้และกองเลือด ผลไม้สีแดงตกเกลื่อนริมถนน ฉันคิดถึงเพื่อนเหลือเกิน และจำเป็นต้องเดินทางต่อไปได้แล้ว

กลุ่มชายฉกรรพกอวูรียืนอยู่ริมทางขึ้นน้ำตก พวกเขาทำไม่ได้ใจ เด็กหนุ่มเสื้อลายตารางวิ่งจัดข้าวของ เตรียมสำหรับพิธีกรรมบางอย่างในวันนี้ มีความเชื่อบางอย่างที่ต่อให้เหลือผู้ศรัทธาอยู่เพียงใด ยิ่งทำให้ความเชื่อส่งผลต่อพวกเขามากยิ่งขึ้น ไม่ว่าใครจะคิดอย่างไร ไม่ว่าคนจะมองเหยียดหยามแค่ไหน ไม่ว่าระบบชนชั้นจะมีอิทธิพลมากเพียงใด พวกเขายังคงเชื่อมั่นอย่างนั้น พวกเขาจะยังคงแต่งตัวแบบเดิมๆ ไม่ว่าความเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นเร็วแค่ไหน ไม่ว่าภูตผีปีศาจจะพยายามครอบงำเหมือนเมฆฝนในเวลานี้ พวกเขาไม่เคยเปลี่ยนแปลง มีอมิตค้อยๆ กรีดลงบนต้นขา เลือดแดงเย็นเฉียบ หัวใจเต้นแรง เขาสอดมือเข้าไปแล้วพยายามล้วงลึกในแผลนั้น ไม่มีความรู้สึกเจ็บเลย เขามองดูการกระทำของตัวเองอยู่นาน บาดแผลที่ใหญ่และลึกที่สุดในชีวิตของเขา ความเย็นชาเหล่านี้สร้างความสะดวกได้ไม่น้อย เด็กผู้หญิงสะดุ้งตื่น เด็กชายประคองกอด ความมืดของค่ำคืนไม่เคยรักษาคำสัญญา มีเพียงพวกเขาที่ยังคงเดินย่ำลงบนพื้นที่เปียกบ้างแห้งบ้าง ทั้งรอยเท้าไว้เป็นหลักฐาน พิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ เราจะฆ่าแพะตัวนั้น แล้วเอาเลือดของมันมาละเลงลงบนหัวควย ถ้ามันไม่แน่จริงมันแทงกูเลยก็ได้ ความเกลียดชังมีปากเสียง หัวของมันจะถูกวางไว้บนแท่นบูชา แขนขาของมันจะถูกตรึงไว้ ต่อไปโลกนี้จะมีเพียงสีขาว ดำ และแดงเท่านั้น เสียงกลองดังก้อง ฆ้องและสัตว์ชั้นต่ำต่างๆ พากันรำให้หัวใจแทบหยุดเต้นกับการกระทำของพวกเขา เราจะยืนไว้อาลัยสักห้านาที

ความเกลียดมีผลต่อความจริงในขณะนี้ ความรักอาจช่วยได้บ้าง รักแบบผิดๆ ความรักมันทำให้คนตาบอด เสียทั้งจากคนในกลุ่ม ฉันยอมเสียดวงตาคู่นั้นถ้าหากทุกวันมันทำให้ฉันอึดใจ ฉันต้องการเท่านั้น ฉันไม่อยากให้เกิดความเหินห่างระหว่างเรา ความเกลียดซึ่งมันเลวร้ายเกินไป ฉันควรจะเชื่อดีไหม(ความรัก) แม้ว่าทุกๆ วันเราไม่เคยสัมผัสกันเลยแม้แต่ครั้งเดียว ฉันก็ยังเต็มใจที่จะรำไห่ในคำคืนอันยาวนานก็เพื่อจะรักษาคำสัญญาที่มีต่อเขาไว้ ความทรमानในการรักษาคำสัญญา ความเจ็บปวดที่ถาถมเข้ามาฉันไม่เคยใส่ใจมันแม้แต่ครั้งเดียว และยังคงเต็มใจ

แววตาของหมาป่าที่ซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มไม้ ส่งประกายดั่งอัญมณีมีค่า มันกำลังส่งสัญญาณอยู่ในความเงียบด้วยความปรารถนา ฉันนอนอยู่อย่างนั้น ปล่อยให้มันกัดกินทะเลมชิ้นเนื้อและกระดูก เว้นแต่หัวใจที่ซ่อนไว้อย่างดี ป้องกันไม่ให้ความเกลียดซึ่งเข้าทะเลม ไม่ยอมให้ความแค้นแค้นมาอาศัย มันจะอยู่ที่นั่นอย่างปลอดภัย

พวกเขาค้นพบว่าที่กลางสถานที่ราชการแห่งนั้นมีซากรถพังยับเยิน จอดแน่นิ่ง มีเงาร่างวิ่งผ่านไปมา ความเงียบงันทำให้รู้สึกว่าต้องทำอะไรต่อไป เราจุดบุหรี่สูบพร้อมๆ กัน มันเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ วิญญาณที่ไม่เคยรู้สึกเลยว่าถูกลาจากได้มาถึงแล้ว เมืองใหญ่วันนี้คงจะวุ่นวายไม่น้อย ของฝากที่จะทำให้เราระลึกถึงกันตลอดไป เงินที่กำลังจะนำไปฝากธนาคาร หรือความหิวจะหมดไปเมื่อถึงบ้าน มือและเท้าของผู้บริสุทธิ์เคลื่อนไหวตลอดเวลา ฆาตกรเลือดเย็นถูกว่าจ้างให้มาจัดการกับความเชื่อเหล่านั้น และเราบางคนก็พ่ายแพ้ต่อมัน บางคนวิ่งหนีไปแล้วก็ยังไม่หยุดติดกับดักที่มันแอบสร้างไว้เมื่อคืนวาน ฉันยืนมองอยู่ตรงนั้น เจ็บและพยายามมีสติ เด็กๆ ไม่มีแรงที่จะต่อกรกับมันได้เลย ตึกตาของเขาตกลูกปืน การต่อสู้อันยาวนานของประเทศเล็กๆ ตึกตาอีกตัวตกลูกปืน เราค้นหาอะไรบางอย่างจากซากของมัน จู่ๆ เจ้าหน้าที่ผู้อาศัยและทำงานอยู่ในละแวกนั้นก็หวั่นไหวอยู่ข้างหลังของพวกเรา ด้วยความกังวล ส่งเสียงดังก้องว่า พวกมันเป็นใคร มาทำเหยื่ออะไรในเขตของกู บ้ายประกาศบอกไว้ว่าที่นี่ทุกคนสามารถเข้ามาทำกิจกรรมได้ไม่ผิดกฎหมาย เราไม่ได้ทำความผิด ท่านจึงเดินจากไป ยักษ์ตนนั้นเดินจากไปเงียบเชียบ ไม่น่าเชื่อว่าจากไปเงียบๆ อย่างนี้

แต่เรายังมีภาระกิจที่ต้องทำก่อนที่ฝนจะตก ชายชุดดำจึงไม่รีรอคว้ามืดป่าดงไปที่คอของคนที่กำลังพยายามจะผูกคอตาย เขาว่ามันง่ายตายกว่า เลือดแห่งการสังเวทความรักในครั้งนี้เป็นสีขาว ชายชุดขาวยิ้มพอใจและลองทดสอบความคม ค่อยๆ กรีด ค่อยๆ ปาดและแลเนื้อวางเรียงกันไว้ ว่ากันว่าจัดการต่อคนทรยศต้องค่อยๆ ปรานีต เรายิ้มให้กันเมื่อผมเดินเข้าไป ทักทาย ชายหนุ่มสุขภาพแข็งแรงออกตัวว่า ทั้งหมดเป็นงานศิลปะที่พุดถึงพื้นที่ส่วนตัว มันสดและตรงไปตรงมา ไม่น่าเชื่อเลยว่าเราจะได้เห็นขั้นตอนการทำงานศิลปะกันสดๆ กลางสถานที่ราชการ กระดุกสี่ขาลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งหนีไปอย่างไร้ทิศทาง ทุกคนหัวเราะแล้วกลับมาสนใจต่อกับภาพวาดที่ยังไม่เสร็จ เขาขอให้ผมเปิดเผยตัวเองแล้วเราจะได้พบรักกัน ผมยิ้มตอบแล้วค่อยๆ ถอดเสื้อผ้ออก เขามองอย่างพอใจ คงคิดว่าเหมาะสมแล้วกับราคาประมาณนี้ ยิ้มและส่ง

สัญญาณผ่านดวงตาสวยคู่นั้น ผมอยากจะควักนัยต์ตาคู่นั้นออกมาแล้วกลืนกิน เขาเอาเนื้อขึ้น
โปรดวางไว้บนขาของผมแล้วค่อยๆ กัดกินมัน ความรู้สึกประหลาด เขาพยายามขยับตัวเปลี่ยน
ท่วงท่าเราแลกเปลี่ยนรสสัมผัสนั้น นาน จน ลืม ยังลืมถอดรองเท้าคู่นั้น แต่ดูเหมือนมันได้
กลายเป็นส่วนหนึ่งของเท้าไปแล้ว สูดกลิ่นฟาร์ณ ค่อยๆ ขยับตัว ผู้หญิงคนนั้นยิ้มอย่างอารมณ์
ดี เสียงครวญครางลอยผ่านอากาศ หมาป่าตัวนั้นกำลังขยับร่างกายเป็นจังหวะ พร้อมกับป่าแห่ง
นี้ค่อยๆ ขยับปิดตัวจากโลกภายนอก ดาวตกที่ริมขอบฟ้า เรานอนดูด้วยกัน งูเลื้อยพันกอธรัตเรา
ไว้ มันอ้าปากปล่อยให้ฝูงผีบินออกมา ผีผึ้งเหล็กในไว้ที่แขนซ้ายของเธอ พิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ เรา
ควรหนีออกจากเมืองนี้แล้วมาใช้ชีวิตในบ้านปลายที่นี้ด้วยกัน ไอน้ำมันก้นกวดทรวงอกของเธอ
ขาด เลือดจากอกของเธอจะทำให้การหลอกลอนดียิ่งขึ้น เราแลกเปลี่ยนสารเคมีซึ่งกันและกัน ก่อน
ที่เธอจากไป คมมีดคือตัวแทนของความรู้สึก และสุดท้ายร่างกายของเราจะเป็นสีขาว เกือบกกลิ้ง
บนพื้นหญ้าสีดำ

ไม่มีความรุนแรงใดโพรเราเท่าเสียงครวญครางของเธออีกแล้ว มันทำให้เขาผลอ
ออกตัวว่า คินพรงนี้จะจัดงานเลี้ยงให้ที่บ้าน แต่ไม่มีใครตอบรับคำเชิญนี้เลย เขาค่อยๆ ลุกขึ้นไม่
เสียสูญแม้ว่าจะเสียแรงไปมาก ร่างกายชกไปด้วยเลือด เหลือเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น เขายังคง
เศร้าโศกจากการจากไปของคนเหล่านั้น มันเป็นเพียงความเสียใจที่ยังมีชีวิตอยู่หลังความตายที่
ใกล้ตัว และยังกังวลกับการมีชีวิตต่อไป ฉันทค่อยๆ ก้าวลงจากรถคันนั้น
เราบอกลากันง่าย ๆ

วันนี้เธอดูสวยกว่าปกติ ผมที่ผ่านการยอมโทนสีเทา ชูดสวยออกแบบโดยดีไซเนอร์ชื่อดัง ทำให้เธอมั่นใจในรูปร่างของตัวเอง รองเท้าส้นสูงสีแดงโทนเดียวกับชุด เธอเดินอย่างระมัดระวังเพราะฝนเพิ่งหยุด กลุ่มคนที่นั่งริมทางต่างหันมามอง บ้างตะโกนบ้างหันหน้าหนี เสียงของพวกเขาบางคนเหมือนจะเย็นยอ กลุ่มผู้ดีพยายามจะไม่ใส่ใจ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะมองตั้งแต่หัวจรดเท้า เธอยิ้มให้ เด็กหนุ่มมองตามพร้อมกับเอามือซุกเข้าไปในกางเกง เขาคงจินตนาการว่ามันเป็นมือของเธอ มันเริ่มไม่เป็นอย่างที่คิด เสียงขับไล่แข็งแ่ เขาจึงรีบเดินจ้ำผ่านมุมมืดของตึก ผ่านแสงไฟของค้ำคืน คืนนี้เธอดูสวยกว่าปกติ

เธอเดินไปเรื่อยๆ เพราะเริ่มอ่อนคลาย ในขณะนั้น รถมอเตอร์ไซด์ขับโดยตำรวจหนุ่มก็มาจอดข้างๆ มันผิดกฎหมายที่มาแสดงออกอย่างนี้ในที่สาธารณะและโดยเฉพาะในยามวิกาล เขานิ่งเงียบไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร ตำรวจหนุ่มแสดงท่าทีเย็นชา เธอต้องถูกสอบปากคำ เขาตัดสินใจสักครู่ ก่อนที่จะซ่อนท้ายมอเตอร์ไซด์ไปด้วยกัน วิ่งผ่านกลางคืนและแสงไฟ

Priddy

-บทที่สอง-

“ดวงตาข้าพเจ้ามีดบาด จากการกรีดด้วยมีดโกนอันคมเฉียบของความปรารถนา และการครอบครอง ท่ามกลางแสงไฟยามค่ำคืน ที่ซึ่งมองผ่านแสงไฟ จะเหลือเพียงขอบระเรื่อของเงา ในท่วงทำนองของกิเลสตัณหาหลอกไว้ว่ามันอาจเป็นจริง

เราเป็นผลผลิตหนึ่งของสังคมเช่นเดียวกับข้าวบนจาน หรือผลไม้ที่กำลังสุกงอม หรือกวางภูเขาที่ถูกบั่นคอจากอำนาจที่ไม่สามารถมองเห็น

หากการข้ามคืนไปได้โดยไม่ทุกข์ทรมาน ข้าพเจ้าคงมีความสุขได้จากเสียงริมทาง ขณะที่ข้าพเจ้าเหยียบย่ำบนฟางข้าว เส้นทางของข้าพเจ้าคงอิมเมมไปกับความลุ่มหลง ลืมตัว เสพสุขกับความบันเทิงทั้งในและนอกจอ กับเสียงที่ก้องอยู่ข้างๆ และรำร้ออยู่คู่กับความเปลี่ยวเหงา

เราจะเริ่มต้นกันอีกครั้ง บนพื้นที่อื่นที่ถูกลดทอน ภายใต้อำนาจของเหล็กขนาดใหญ่และฉาบด้วยรสนหวาน การเกิดผลผลิตจากความคลาสุกนี้ จึงเริ่มด้วยวัตถุประสงค์ที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง ที่แสงจันทร์เคลื่อนจากไป เหลือเพียงปรากฏการณ์สัญญาของความเชื่อและความศรัทธา ที่แสงสว่างกับเงามีอยู่ข้างกัน

ระหว่างนั้นข้าพเจ้าทำได้เพียงฟังเสียงถ้อยคำที่อาจคลาดเคลื่อนแต่สัมผัสยังลึกลับเกือบถึงใจกลาง และจินตนาการถึงสิ่งหนึ่ง ในช่วงเวลาของความรับผิดชอบ ธรรมชาติจึงร่วมกันวางแผนอย่างลับๆ เพื่อช่วยเหลือนวงวิญญาณให้ละทิ้งทุกความขมขื่นไว้ก่อนออกเดินไปสู่เสียงโหยแห่งราตรีและแมงไม้ลำธาร”

สวัสดีครับ เป็นครั้งแรกที่ติดตั้งผลงานผ่านการออกแบบจากฝ่ายการติดตั้งจากทางพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ จังหวัดสุพรรณบุรี โดยคุณวิชัย และติดต่อประสานงานผ่านคุณสุสิทธิ์ ถือว่าเป็นการทำให้เกิดโอกาสได้เห็นผลงานของตัวเองในรูปแบบใหม่ๆ ที่เกิดจากการตีความผลงานจากผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิค ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ครับ

ชื่อผลงานคือ แผนที่ แผนที่ หรือในภาษาอังกฤษว่า atlas รากศัพท์จากภาษากรีก แปลความว่า สมุดแผนที่, ชุดรวมแผนภาพและตาราง, ในกายวิภาคศาสตร์ แปลความว่ากระดูกสันหลังส่วนคอที่ค้ำศีรษะ ในงานสถาปัตยกรรมแปลความว่า ประติมากรรมหินแกะสลักมนุษย์เพศชายที่ค้ำอยู่ระหว่างเสากับหลังคาในสถาปัตยกรรมกรีก

ผลงานชุดนี้ ประกอบด้วยภาพถ่ายจำนวน 153 ภาพ พิมพ์อิงค์เจ็ต ในกรอบอลูมิเนียม จำนวน 24 กรอบ เคยจัดแสดงที่หอศิลป์บ้านจิม ทอมป์สัน โดยติดตั้งเรียงเป็นแถวยาว 3 แถว แถวละ 8 กรอบ

ในรูปแบบของพิพิธภัณฑ์ สุพรรณบุรีนี้ ผลงานได้รับการปรับเปลี่ยน กรอบผลงานสองกรอบติดตั้งบนบอร์ดทั้งสิ้น 12 บอร์ด

เริ่มที่รูปทรงสามเหลี่ยม

รูปทรงสามเหลี่ยมในงานผลงานศิลปะและสถาปัตยกรรม หลักการตรีโกณมิติ การคำนวณที่แสดงถึงองศา มุม และเทคนิคการเขียนภาพตามสัดส่วนที่มองเห็น สามเหลี่ยมเป็นรูปทรงที่แข็งทื่อและเรียบง่าย มักทำให้นึกถึง การปกป้องรักษา การครอบ การเก็บ ความสงบร่มเย็น หรือแสดงถึงอำนาจที่น่าพาไปสู่ความยิ่งใหญ่และที่สุด หรือสูงสุดสูงสุดของธรรมชาติ คือดวงอาทิตย์ พบได้ใน พีรามิด สถูป เจดีย์ หรือทำให้นึกถึงหลังคาหรือหน้าจั่วบ้านทรง ไทย ในขณะที่เดียวกัน สามารถแสดงออกถึงสมภาคหรือเท่ากันทุกประการ และความสมดุล

ในผลงานจิตรกรรม มีการจัดวางองค์ประกอบของภาพเป็นสามเหลี่ยม ในยุคฟื้นฟูศิลปะและวิวัฒนาการ (renaissance) เช่นภาพ Madonna and child โดย Leonardo da Vinci หรือการจัดวางองค์ประกอบของงานปฏิมากรรม เช่น ผลงาน Pieta โดย Michaelangelo เป็นผลงานที่แสดงออกถึงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ ที่มักอ้างอิงถึงความดีงาม ที่สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อรองรับศาสนจักร และสรรเสริญ

ยังปรากฏในการวางองค์ประกอบในภาพเหมือนบุคคลในผลงานจิตรกรรม

รวมถึงมีการนำสามเหลี่ยมมาใช้เป็นสัญลักษณ์ ในลักษณะอุปมาอุปไมยแทนความเป็นเพศชาย แทนความมั่นคง แข็งแรง เป็นตัวแทนของไฟและอากาศ

รูปทรงสามเหลี่ยมยังถูกนำมาใช้เป็นป้ายสัญลักษณ์เพื่อบอกทิศทางและเป็นสัญลักษณ์ในอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า

สำหรับผม รูปทรงสามเหลี่ยมที่นำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในผลงาน คือรูปทรงสามเหลี่ยมกลับหัว ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางโลกหรือความปรารถนาของการมีชีวิตอยู่ และในผลงานชุดนี้นำรูปสามเหลี่ยมเป็นหลักการการจัดวางองค์ประกอบและทิศทางจุดนำสายตาในภาพ

สาเหตุที่เรียกผลงานชุดนี้ว่าเป็นกรอบเนื่องจากผลงานเกิดจากการวางแผน ในที่นี้คือการวางแผนเดินทางการทำงานตามรอยเส้นทางการวิจัยของ อ.คริส และ อ.ผาสุข เพื่อบันทึกและรวบรวมอีกครั้งในรูปแบบของผลงานศิลปะร่วมสมัย ที่เน้นขั้นตอนการทำงาน และบริบทของวรรณกรรม โดยตั้งคำถามต่อประเด็นการตัดสินความดีเลว สวยงามน่าเกลียด รวยจน

ใช้เวลาในการทำงานโดยประมาณ 4 อาทิตย์ เริ่มจากการพูดคุยกับ คุณ กฤติยา กาวีวงศ์ ภัณฑารักษ์ของหอศิลป์บ้านจิม ทอมป์สัน และทีมงาน จากนั้นเป็นขั้นตอนการหาข้อมูล การเดินทาง การสร้าง ผลิต และติดตั้งผลงาน ตามลำดับ

โดยการเดินทางทั้งสิ้น 7 วัน เดินทางจากกรุงเทพ สู่ กาญจนบุรี สุพรรณบุรี พิจิตร อยุธยา ต้องการเน้นในเขตพื้นที่ที่เป็นต้นกำเนิดของเรื่องราวในวรรณกรรม

สถานที่ที่เดินทางไปถ่ายทำมีที่มาจาก

1. สถานที่ในวรรณกรรม ที่ยังปรากฏอยู่ในปัจจุบัน เช่นแม่น้ำท่าจีน จ.สุพรรณบุรี วัดต่างๆใน จ.สุพรรณบุรี และ จ.อยุธยา เขตเมืองเก่าพิจิตร เป็นต้น
2. สถานที่ที่สร้างขึ้นในปัจจุบันโดยได้รับแรงบันดาลใจจาก ชื่อของตัวละคร เรื่องราว เหตุการณ์จากบทตอนต่างๆในวรรณกรรม เช่น ผลงานจิตรกรรมฝาผนังในวัดป่าเลไลยก์ จ.สุพรรณบุรีโดย คุณเมืองสิงห์ จันทรฉาย ป้ายชื่อถนนในจังหวัดสุพรรณบุรีและพิจิตร หรือ เรื่องราวของกุมารทองและนางบัวคลี่ ปรากฏเป็นภาพจิตรกรรมฝาผนังจากปากมังกรทางขึ้นตลอดทางเข้าสู่ถ้ำของวัดบ้านถ้ำ จังหวัดกาญจนบุรี

ข้อมูลเส้นทางการเดินทางได้มาจาก หนังสือวิเคราะห์วรรณกรรม เช่น จากหนังสือขุนแผนแสนสนุกโดยสุจิตต์ วงศ์เทศ ขุนช้างขุนแผนฉบับอ่านใหม่โดย หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมชย์ ข้อมูลในเวปไซต์ และหนังสือแนะนำข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวจากศูนย์การท่องเที่ยวประจำจังหวัด

ตั้งใจใช้ภาพถ่ายเป็นสื่อในการทำงาน ภาพถ่ายนอกจากประเด็นของความทรงจำและการเล่าเรื่องในตัวเองแล้ว ยังแสดงออกถึงความ เป็นอยู่ในยุคสมัยและเทคโนโลยีที่มีผลต่อการรับรู้

ส่วนตัวสนใจภาพถ่ายทั้งในแง่มุมมองของทฤษฎี เช่นความเป็นวัตถุแห่งความปรารถนา ความเป็นวัตถุพยาน ที่แสดงถึงข้อเท็จจริง รวมทั้งในแง่ มุมของวิธีการการถ่ายภาพ ผลลัพธ์บางอย่างที่ปรากฏเป็นภาพนั้นยังเกิดจากหลักการทางวิทยาศาสตร์ การคำนวณ และภาพถ่ายที่สุดท้ายเป็น ผลผลิตที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิต ความเชื่อ พฤติกรรมของผู้คนในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับ ความคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมและการวิจัย ที่ว่าวรรณกรรมขุนช้างขุนแผนเป็นผลผลิตทางวัฒนธรรมและกาลเวลามากกว่าจะเป็นผลงานของคนใดคนหนึ่ง

รูปแบบของภาพถ่ายมีที่มาจากภาพถ่ายทิวทัศน์และภาพถ่ายบุคคลในสภาพแวดล้อม ตั้งใจจัดองค์ประกอบของภาพให้มีจุดนำสายตา โดยตัดทอนอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวให้เหลือเพียงข้อเท็จจริงที่ปรากฏ และใช้ข้อมูลของสถานที่ประกอบกับตัวภาพ นอกจากการเดินทางไป ถ่ายทำในสถานที่จริงแล้วยังมีการนำภาพถ่ายจากแหล่งข้อมูลในอินเทอร์เน็ต จากการถ่ายภาพของนักท่องเที่ยวและช่างภาพสมัครเล่นมา รวมอยู่ในผลงาน โทนของภาพเป็นโทนขาวเทา ดำ ที่เป็นประเด็นเชิงนามธรรมเกี่ยวกับความดั่งาม

วิธีการเรียบเรียงภาพเพื่อจัดวางในแต่ละกรอบ มีที่มาจาก

1. ลักษณะการนำเสนอบทตอนและเหตุการณ์ที่ปลุกย่อย
2. การเปรียบเทียบ ความเหมือน ความต่าง ของงานวิจัยจากต่างนักเขียน เช่น ในหนังสือขุนช้างขุนแผนฉบับอ่านใหม่โดย หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมชย์ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการขับเสภาว่าเกิดขึ้นโดยคนคุกและขับกันเพื่อความบันเทิงในคุก

ในหนังสือขุนแผนแสนสนุกโดยสุจิตต์ วงศ์เทศ กล่าวถึงการขับเสภาว่ามาเริ่มต้นมาจากชาวบ้านหรือบุคคลทั่วไป

จึงนำวิธีการความเห็นต่างนี้มาใช้ โดยนำภาพของสถานที่ที่ใช้ชื่อเหมือนกันแต่อยู่ต่างที่กันมาจัดวางในกรอบ เดียวกัน เช่นวัดป่าเลย์ไลย์ จ.สุพรรณบุรีและกาญจนบุรี

3. การใช้วิธีการซ้ำ ออกแบบรูปแบบขนาดของภาพเพื่อให้เกิดจำนวน และทำให้เห็นมุมมองต่างๆที่มองในสถานที่จริงได้หลากหลายมุม

4. เรียบเรียงลำดับกรอบภาพตามเส้นทางจริงในขณะวิจัย

รูปแบบการติดตั้ง มีที่มาจาก การคำนวณเพื่อให้สอดคล้องกับพื้นที่ติดตั้ง

ขอเชิญร่วมซักถามครับ

p.186

They relate, O King of the age and lord of the time and of these days,

that the Caliph Harun al-Rashid summoned his Wazir Ja'afar one

night and said to him, "I desire to go down into the city and question the common folk concerning the conduct of those charged with

its governance; and those of whom they complain we will depose from office and those whom they commend we will promote." Quoth Ja'afar, "Hearkening and obedience!" So the Caliph went down with

Ja'afar and Eunuch Masrur to the town and walked about the streets and markets and, as they were threading a narrow alley, they came upon a very old man with a fishing-net and crate to carry small fish

on his head, and in his hand a staff; and, as he walked at a leisurely pace, he repeated these lines:--

They say me: --Thou shinest a light to mankind
 With thy lore as the night which the Moon doth upright!
 I answer, "A truce to your jests and your gibes;
 Without luck what is learning?--a poor-devil wight!
 If they take me to pawn with my lore in my pouch,
 With my volumes to read and my ink-case to write,
 For one day's provision they never could pledge me;
 As likely on Doomsday to draw bill at sight:"
 How poorly, indeed, doth it fare wi' the poor,
 With his pauper existence and beggarly plight:
 In summer he faileth provision to find;
 In winter the fire-pot's his only delight:
 The street-dogs with bite and with bark to him rise,
 And each losel receives him with bark and with bite:
 If he lift up his voice and complain of his wrong,
 None pities or heeds him, however he's right;
 And when sorrows
 and evils like these
 he must brave
 His happiest
 homestead
 were
 down
 in
 the
 grave.

When the Caliph heard his verses he said to Ja'afar, "See this poor man and note his verses, for surely they point to his necessities." Then he accosted him and asked, "O Shaykh, what be thine occupation?" and the poor man answered, "O my lord, I am a fisherman with a family to keep and I have been out between mid-day and this time; and not a thing hath Allah made my portion wherewithal to feed my family. I cannot even pawn myself to buy them a supper and I hate and disgust my life and I hanker after death." Quoth the Caliph, "Say me, wilt thou return with us to Tigris' bank and cast thy net on my luck, and whatsoever turneth up I will buy of thee for an hundred gold pieces?" The man rejoiced when he heard these words and said, "On my head be it! I will go back with you;" and, returning with them river-wards, made a cast and waited a while; then he hauled in the rope and dragged the net ashore and there appeared in it a chest padlocked and heavy. The Caliph examined it and lifted it finding it weighty; so he gave the fisherman two hundred dinars and sent him about his business; whilst Masrur, aided by the Caliph, carried the chest to the palace and set it down and lighted the candles. Ja'afar and Masrur then broke it open and found therein a basket of palm-leaves corded with red worsted. This they cut open and saw within it a piece of carpet which they lifted out, and under it was a woman's mantilla folded in four, which they pulled out; and at the bottom of the chest they came upon a young lady, fair as a silver ingot, slain and cut into nineteen pieces.

p. 188

When the Caliph looked upon her he cried, "Alas!" and tears ran down his cheeks and turning to Ja'afar he said, "O dog of Wazirs, [1] shall folk be murdered in our reign and be cast into the river to be a burden and a responsibility for us on the Day of Doom? By Allah, we must avenge this woman on her murderer and he shall be made die the worst of deaths!" And presently he added, " Now, as surely as we are descended from the Sons of Abbas,[2] if thou bring us not him who slew her, that we do her justice on him, I will hang thee at the gate of my palace, thee and forty of thy kith and kin by thy side." And the Caliph was wroth with exceeding rage. Quoth Ja'afar, "Grant me three days delay;" and quoth the Caliph, "We grant thee this." So Ja'afar went out from before him and returned to his own house, full of sorrow and saying to himself, "How shall I find him who murdered this damsel, that I may bring him before the Caliph? If I bring other than the murderer, it will be laid to my charge by the Lord: in very sooth I wot not what to do." He kept his house three days and on the fourth day the Caliph sent one of the Chamberlains for him and, as he came into the presence, asked him, "Where is the murderer of the damsel?" to which answered Ja'afar, "O Commander of the Faithful, am I inspector of murdered folk that I should ken who killed her?" The Caliph was furious at his answer and bade hang him before the palace-gate and commanded that a crier cry through the streets of Baghdad, "Whoso would see the hanging of Ja'afar, the Barmaki, Wazir of the Caliph, with forty of the Barmecides,[3] his cousins and kinsmen, before the palace-gate, let him come and let him look!" The people flocked out from all the quarters of the city to witness the execution of Ja'afar and his kinsmen, not knowing the cause. Then they set up the gallows and made Ja'afar and the others stand underneath

p. 189

in readiness for execution, but whilst every eye was looking for the Caliph's signal, and the crowd wept for Ja'afar and his cousins of the Barmecides, lo and behold! a young man fair of face and neat of dress and of favour like the moon raining light, with eyes black and bright, and brow flower-white, and cheeks red as rose and young down where the beard grows, and a mole like a grain of ambergris, pushed his way through the people till he stood immediately before the Wazir and said to him, "Safety to thee from this strait, O Prince of the Emirs and Asylum of the poor! I am the man who slew the woman ye found in the chest, so hang me for her and do her justice on me!" When Ja'afar heard the youth's confession he rejoiced at his own deliverance. but grieved and sorrowed for the fair youth; and whilst they were yet talking behold, another man wel stricken in years pressed forwards through the people and thrust his way amid the populace till he came to Ja'afar and the youth, whom he saluted saying, "Ho thou the Wazir and Prince sans-peer! believe not the words of this youth. Of a surety none murdered the damsel but I; take her wreak on me this moment; for, an thou do not thus, I will require it of thee before Almighty Allah." Then quoth the young man, "O Wazir, this is an old man in his dotage who wotteth not what so he saith ever, and I am he who murdered her, so do thou avenge her on me!" Quoth the old man, "O my son, thou art young and desirest the joys of the world and I am old and weary and surfeited with the world: I will offer my life as a ransom for thee and for the Wazir and his cousins. No one murdered the damsel but I, so Allah upon thee, make haste to hang me, for no life is left in me now that hers is gone." The Wazir marvelled much at all this strangeness and, taking the young man and the old man, carried them before the Caliph, where, after kissing the ground seven times between his hands, he said, "O Commander of the Faithful, I bring thee the murderer of the damsel!" "Where is he?"; asked the Caliph and Ja'afar answered, "This young man saith, I am the murderer, and this old man giving him the lie saith, I am the murderer, and behold, here are the twain standing before thee." The Caliph looked at the old man and the young man and asked, "Which of you killed the girl?" The young man replied, "No one slew her save I;" and the old man answered, "Indeed none killed her but myself." Then said the Caliph to Ja'afar, "Take the twain and hang them both;" but Ja'afar rejoined, "Since one of them was the murderer, to hang the other

p. 190

were mere injustice." [4] "By Him who raised the firmament and dispread the earth like a carpet," cried the youth, "I am he who slew the damsel;" and he went on to describe the manner of her murder and the basket, the mantilla and the bit of carpet, in fact all that the Caliph had found upon her. So the Caliph was certified that the young man was the murderer; whereat he wondered and asked him, "What was the cause of thy wrongfully doing this damsel to die and what made thee confess the murder without the bastinado, and what brought thee here to yield up thy life, and what made thee say Do her wreak upon me?" The youth answered, "Know, O Commander of the Faithful, that this woman was my wife and the mother of my children; also my first cousin and the daughter of my paternal uncle, this old man who is my father's own brother. When I married her she was a maid [5] and Allah blessed me with three male children by her; she loved me and served me and I saw no evil in her, for I also loved her with fondest love. Now on the first day of this month she fell ill with grievous sickness and I fetched in physicians to her; but recovery came to her little by little. and, when I wished her to go to the Hammam-bath, she said:-- There is a something I long for before I go to the bath and I long for it with an exceeding longing. To hear is to comply, said I. And what is it? Quoth she, "I have a queasy craving for an apple, to smell it and bite a bit of it. I replied:-- Hadst thou a thousand longings I would try to satisfy them! So I went on the instant into the city and sought for apples but could find none; yet, had they cost a gold piece each, would I have bought them. I was vexed at this and went home and said:-- O daughter of my uncle. by Allah I can find none! She was distressed, being yet very weakly, and her weakness increased greatly on her that night and I felt anxious and alarmed on her account. As soon as morning dawned I went out again and made the round of the gardens, one by one, but found no apples anywhere. At last there met me an old gardener, of whom I asked about them and he answered:-- O my son, this fruit is a rarity with us and is not

p.191

now to be found save in the garden of the Commander of the Faithful at Bassorah, where the gardener keepeth it for the Caliph's eating. I returned to my house troubled by my ill-success; and my love for my wife and my affection moved me to undertake the journey. So I gat me ready and set out and travelled fifteen days and nights, going and coming, and brought her three apples which I bought from the gardener for three dinars. But when I went in to my wife and set them before her, she took no pleasure in them and let them lie by her side; for her weakness and fever had increased on her and her malady lasted without abating ten days, after which time she began to recover health. So I left my house and betaking me to my shop sat there buying and selling; and about midday behold, a great ugly black slave, long as a lance and broad as a bench, passed by my shop holding in hand one of the three apples where with he was playing. Quoth I:-- O my good slave, tell me whence thou tookest that apple, that I may get the like of it?" He laughed and answered:-- I got it from my mistress, for I had been absent and on my return I found her lying ill with three apples by her side, and she said to me:-- My horned wittol of a husband made a journey for them to Bassorah and bought them for three dinars. So I ate and drank with her and took this one from her.[6] When I heard such words from the slave, O Commander of the Faithful, the world grew black before my face, and I arose and locked up my shop and went home beside myself for excess of rage. I looked for the apples and finding only two of the three asked my wife:-- O my cousin, where is the third apple?; and raising her head languidly she answered:-- I wot not, O son of my uncle, where 'tis gone! This convinced me that the slave had spoken the truth, so I took a knife and coming behind her got upon her breast without a word said and cut her throat. Then I hewed off her head and her limbs in pieces and, wrapping her in her mantilla and a rag of carpet, hurriedly sewed up the whole which I set in a chest and, locking it tight, loaded

p.192

it on my he-mule and threw it into the Tigris with my own hands. So Allah upon thee, O Commander of the Faithful, make haste to hang me, as I fear lest she appeal for vengeance on Resurrection Day. For, when I had thrown her into the river and none knew aught of it, as I went back home I found my eldest son crying and yet he knew naught of what I had done with his mother. I asked him:-- What hath made thee weep, my boy?; and he answered:-- I took one of the three apples which were by my mammy and went down into the lane to play with my brethren when behold, a big long black slave snatched it from my hand and said. Whence hadst thou this? Quoth I, My father travelled far for it, and brought it from Bassorah for my mother who was ill and two other apples for which he paid three ducats. He took no heed of my words and I asked for the apple a second and a third time, but he cuffed me and kicked me and went off with it. I was afraid lest my mother should swinge me on account of the apple, so for fear of her I went with my brother outside the city and stayed there till evening closed in upon us; and indeed I am in fear of her; and now by Allah, O my father, say nothing to her of this or it may add to her ailment! When I heard what my child said I knew that the slave was he who had foully slandered my wife, the daughter of my uncle, and was certified that I had slain her wrongfully. So I wept with exceeding weeping and presently this old man, my paternal uncle and her father, came in; and I told him what had happened and he sat down by my side and wept and we ceased not weeping till midnight. We have kept up mourning for her these last five days and we lamented her in the deepest sorrow for that she was unjustly done to die. This came from the gratuitous lying of the slave, the blackamoor, and this was the manner of my killing her; so I conjure thee, by the honour of thine ancestors, make haste to kill me and do her justice upon me, as there is no living for me after her!" The Caliph marvelled at his words and said, "By Allah, the young man is excusable: I will hang none but the accursed slave and I will do a deed which shall comfort the ill-at-ease and suffering, and which shall please the All-glorious King."--

p.193

Now when it was the Twentieth Night,
She said,

It hath reached me, O auspicious King, that the Caliph swore he would hang none but the slave, for the youth was excusable. Then he turned to Ja'afar and said to him, "Bring before me this accursed slave who was the sole cause of this calamity; and, if thou bring him not before me within three days, thou shalt be

slain in his stead." So Ja'afar fared forth weeping and saying. "Two deaths have already beset me, nor shall the crock come of safe from every shock. In this matter craft and cunning are of no avail; but He who preserved my life the first time can preserve it a second time. By Allah, I will not leave my house during the three days of life which remain to me and let the Truth (whose perfection be praised!) do e'en as He will." So he kept his house three days, and on the fourth day he summoned the Kazis and legal witnesses and made his last will and testament, and took leave of his children weeping. Presently in came a messenger from the Caliph and said to him, "The Commander of the Faithful is in the most violent rage that can be, and he sendeth to seek thee and he sweareth that the day shall certainly not pass without thy being hanged unless the slave be forthcoming." When Ja'afar heard this he wept, and his children and slaves and all who were in the house wept with him. After he had bidden adieu to everybody except his youngest daughter, he proceeded to farewell her; for he loved this wee one, who was a beautiful child, more than all his other children; and he pressed her to his breast and kissed her and wept bitterly at parting from her; when he felt something round inside the bosom of her dress and asked her, "O my little maid, what is in thy bosom pocket?"; "O my father," she replied, "it is an apple with the name of our Lord the Caliph written upon it. Rayhán our slave brought it to me four days ago and would not let me have it till I gave him two dinars for it."

When Ja'afar heard speak of the slave and the apple, he was glad and put his hand into his child's pocket and drew out the apple and knew it and rejoiced saying, "O ready Dispeller of trouble!" Then he bade them bring the

p. 194

slave and said to him, "Fie upon thee, Rayhan! whence haddest thou this apple?" "By Allah, O my master," he replied, "though a lie may get a man once off, yet may truth get him off, and well off, again and again. I did not steal this apple from thy palace nor from the gardens of the Commander of the Faithful. The fact is that five days ago, as I was walking along one of the alleys of this city, I saw some little ones at play and this apple in hand of one of them. So I snatched it from him and beat him and he cried and said, O youth this apple is my mother's and she is ill. She told my father how she longed for an apple, so he travelled to Bassorah and bought her three apples for three gold pieces, and I took one of them to play withal. He wept again, but I paid no heed to what he said and carried it off and brought it here, and my little lady bought it of me for two dinars of gold. And this is the whole story." When Ja'afar heard his words he marvelled that the murder of the damsel and all this misery should have been caused by his slave; he grieved for the relation of the slave to himself, while rejoicing over his own deliverance, and he repeated these lines: --

If ill betide thee through thy slave,

Make him forthright thy sacrifice:

A many serviles thou shalt find,

But life comes once and never twice."

Then he took the slave's hand and, leading him to the Caliph, related the story from first to last and the Caliph marvelled with extreme astonishment, and laughed till he fell on his back and ordered that the story be recorded and be made public amongst the people. But Ja'afar said, "Marvel not, O Commander of the Faithful, at this adventure, for it is not more wondrous than the History of the Wazir Núr al-Dín Ali of Egypt and his brother Shams al-Dín Mohammed. -- Quoth the Caliph, "Out with it; but what can be stranger than this story?" And Ja'afar answered, "O Commander of the Faithful, I will not tell it thee, save on condition that thou pardon my slave;" and the Caliph rejoined, "If it be indeed more wondrous than that of the three apples, I grant thee his blood, and if not I will surely slay thy slave." So Ja'afar began in these words the Tale of Núr al-Dín Ali and His Son Badr al-Dín Hasan

p. 254

[conclusion]

When the Caliph Harun al-Rashid heard this story from the mouth of his Wazir, Ja'afar the Barmecide, he marvelled much and said, "It behoves that these stories be written in letters of liquid gold." Then he set the slave at liberty and assigned to the youth who had slain his wife such a monthly stipend as sufficed to make his life easy; he also gave him a concubine from amongst his own slave-girls and the young man became one of his cup-companions. "Yet this story," (continued Shahrazad) "is in no wise stranger than the tale of the Tailor and the Hunchback and the Jew and the Reeve and the Nazarene, and what betided them." Quoth the King, "And what may that be?" So Shahrazad began, in these words

รูปแบบชีวิตประจำวันและคืน Day & Night Lifestyle
แช่มช้า linger
ครุ่นคิดถึงสถานที่แห่งหนึ่ง one pondering upon the place
ส่องสว่าง illuminates
ใจกลางเมืองย่านที่พักอาศัย สำนักงาน at the heart of the city
เผย reveals
ผลผลิตของจินตนาการและความทรงจำ the product of remembrance and fantasy
รสชาติ the taste
ผ่านปัจจัยหลักที่เกิดขึ้นจากการปรับปรุงผสม through the main matter from mixed renovation
เชี่ยวชาญ specialize
เกี่ยวข้องไปถึงข้อมูลจากแหล่งกำเนิด correlating with the trace of the origin
แข็งขัน resisted
ทว่ารักษาไว้ซึ่งเกียรติยศ yet remain in honor
ห่างไกล distance
จากเช้าและอีกวัน from the morning's dawn to the next
ประสาทสัมผัส Sensations
ทำความดื่มดำที่ยิ่งใหญ่ให้ลั่นสะเทือน shake by the deep drink of the greatness
คุณสมบัติทางเคมี Chemistry
เป็นเธอคนเดิมเสมอ always you
ทุกเวลา? anytime?

เพราะทุกคนคิด เพราะทุกคนจำ เพราะทุกคนสรรค์สร้าง

จากเมืองหนึ่งถึงอีกเมืองหนึ่งและอีกเมืองหนึ่งสู่เมืองหนึ่ง

แสงแดดแผดเผาวันต่อวัน สายลมสายฝนปะทะพื้นผิว แสงสว่างเงาเงาสว่างมิติรูปทรง ภายนอกนั้นสร้างจากความหลากหลายของกลวิธีและวัสดุ ที่
ฐานโครงสร้างฝังลงดิน แท่งเหล็ก ก้อนหิน เม็ดทราย น้ำ ผงปูน ก่อร่างเป็นตัวอาคารที่ปักกิ่ง พักอาศัย ด้วยแรงงาน

กลางแสงไฟยามค่ำคืน ท่วงทำนองจุดกระตุ้นประกายไฟในหัวใจที่เบื่อน่าย เปลี่ยวเหงา ให้ออกค้นหาความหฤหรรษ์ หฤโหด โดดโผน เล่นเกม เล่นสนุก
กับอารมณ์ ความรู้สึก ความปรารถนา

"หากข้ามคืนไปได้โดยไม่ทุกข์ทรมาน"

ในโลกความจริงเสมือน ปลดปล่อย ระเบิดอารมณ์ แสดงออก อิสระเสรี กลิ่นของความหมกมุ่น ในนั้นควบคุมด้วยความเหนือจริง เกิดการตั้งคำถาม
อยู่ดิ้นรน?

ความรุนแรง?

สัญญาะ?

ยั่ว?

เพศวิถี?

รสนิยม?

อคติ?

การตีความ?

การวิจารณ์?

การเผชิญหน้า?

การแพร่ข่าว?

เซ็นเซอร์ชิพ?

ความจริง?

ความหลง?

ความจริงแท้?

ที่พื้นผิวนั้น สถานการณ์ความเป็นไปบนโลกถูกเผยแพร่ นาที่ต่อนาที่

ส่งผลต่อการแสดงออก รวากับว่าโลกนี้กำลังจะแตกสลาย หายไป

การอยู่กับปัจจุบันที่ไม่มีวันจบสิ้น และใช้สิ่งที่เผชิญหน้าอยู่ต่อรองกับความยากลำบากที่จะมีวิถีชีวิต เพื่อที่จะไม่ติดบ่วงความซ้ำ นาที่ต่อนาที่

แสดงให้เห็นถึงความกังวลทางจิตใจผ่านสื่อ และการเป็นศูนย์กลางของมนุษย์ ทัศนคติในความคิดเห็น ละเลยแก่นแท้ของความโดดเดี่ยว และสาระที่อยู่
ข้างใน

วิถีของความเชื่อ รูปเคารพ การบูชา พิธีกรรม การสรรเสริญ ครอบคลุมการเผยแพร่ การประชาสัมพันธ์ ล้นเอ่อมาจากขอบอ่างของศีลธรรม จริยธรรม

ความดีงาม ความบริสุทธิ์ จากความหวาดกลัวจะสูญเสีย หึงหวง ครอบครอง เกิดการชี้ชะตา ตัดสิน ศาลเตี้ย ไล่ล่าผู้ผิดแผก รวมถึงผู้ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน

ประเด็นความขัดแย้งระดับสากล ส่งผลสู่ภูมิภาค สู่พื้นถิ่น เรื่องราวขนาดใหญ่ส่งผลต่อเรื่องเล่าขนาดเล็ก ความซับซ้อน หยั่งราก เติบโตเป็นลำดับของ

สังคม เกิดระดับชนชั้น จากรุ่นสู่รุ่น สร้างเสียงประสาน ชับกล่อม เรื่องทางโลก ดำรงอยู่อย่างนั้น

จากการตายของศิลปินคนหนึ่งในอดีต ผู้การเป็นอยู่ของศิลปินอีกคนหนึ่งในปัจจุบัน ที่นี้ และผู้คนจำนวนมากที่ยังวนเวียนอยู่กับคำถามเดิมๆว่า "ศิลปะ
คืออะไร?"

เมื่อทุกคนมีความผูกพันกับอดีต และอดีตมีผลกับปัจจุบัน รวมถึงการวาดฝันต่ออนาคต

เช่นนั้นแล้ว จึงต้องมีที่มา ต้องการหลักฐาน เพื่อพิสูจน์ แลกเปลี่ยน วิเคราะห์ วิจารณ์ แก้ไข ตัดทอน สร้างวาทกรรม และเนื่องจากความต่าง ความหลากหลาย
จึงจำเป็นที่จะต้องลึกซึ้ง รอบคอบและละเอียดถี่ถ้วน ต่อการ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส ได้สัมผัส การรู้สึก เป็น อยู่ คือ...

ทั้งหมดนั้นจะถูกนำมารวบรวมที่สมองและกลั่นกรอง ก่อนที่จะตัดสินใจกระทำ เพื่อถ่ายทอดไปยังบริบทของพื้นที่

โดยหน้าที่แล้วคิดปะทะก่อนและกระทบหักเหภายใน จากอภิวัดยสู่วาระวิสัย ในทุกช่วงลำดับเวลา การบริหาร จัดการ พื้นที่ มีผลต่อการใช้สอย ในความเป็นจริงตอนนี้ โลกไม่ใช่แค่อย่างที่มีคนเคยเป็น (ในหน้าประวัติศาสตร์) และมนุษย์จำเป็นต้องดำเนินต่อไป ในแบบเฉพาะของแต่ละพื้นที่ ผู้สิ่งที่กำลังจะเป็น

เมื่อยังมีร่องรอยของใครคนหนึ่งอยู่รอบๆ ในชีวิตประจำวัน ในสายตา ในประสาทสัมผัส ก่อนที่จะตื่น ในฝันยังมีการปรากฏขึ้นของรูป/ร่าง บางอย่าง ที่ติดตาติดใจ ปรากฏแสงสีทองของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ เส้นทางจากจุดหนึ่งไปสู่อีกจุดหนึ่ง กลางทะเลทราย กลางหุบเขา จากอดีตก่อนนอน ความผูกพัน เนื้อหนังมังสาที่เคยสัมผัส และจินตนาการต่อสิ่งหนึ่งสิ่งนั้นในหัวใจ เมื่อลืมตาตื่นพบว่า ผงห้องขาว ไม่มีใครคนนั้น และเวลาได้ผ่านไป แล้ว ร่องรอยที่ค้างจากการทำความสะอาด หนังสือเก่าบนชั้น ข้าวของฝุ่นเกาะ บางชิ้นที่ต้องมือบ่อยๆ มักจะเป็นอุปกรณ์ไฟฟ้า เสียงนกร้องข้างนอก เสียงคนข้างบ้านพูดคุย เสียงรถวิ่งผ่าน กลิ่นดินหลังฝน สายลม กลิ่นอาหารจากครัว ฟืนป้อนเย็นผ้าเท้า เสียงบินผ่านของเครื่องบิน และเสียงจากโทรศัพท์มือถือ...

"เมื่อวันอาทิตย์ที่ 11 กันยายน นำมาที่เดียว ในบ้านถึงตาตุ่ม หัววันถัดมา น้ำลด วันอาทิตย์ที่ 2 ตุลาคม นำมาอีกรอบ ถึงวันจันทร์ที่ 17 ตุลาคม ในบ้านถึงหัวเข่า แม่กับยายย้ายไปอยู่ชั้นบน วันอาทิตย์ที่ 14 กันยายน 2554 บ้าย้ายไปอยู่ในวัดแล้วก็ค้ายทหาร น้ำจะมิดหัว แอร์ป่าเพิ่งซื้อ บ้านอากก็ท่วม น้ำลดเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน..."

ระหว่างนั้นมีข้อความสั้นแทรกเข้ามาเป็นระยะ ข้อความปรากฏเป็นระหัดลับ จะสามารถเห็นความลับบางอย่างที่ซ่อนไว้ "ภาพของความเป็นอยู่" ?

แห่งปฐมนั้นพื้น หมอกควันจากแรงประทุ อาณาจักรพิศดารในห้วงลึก ประกอบด้วย รูปเคารพ สิ่งก่อสร้างทางอารยธรรม พีชพันธุ์สัตว์ประหลาดในจินตนาการ รูปปั้นหญิงสาวบนหลุมฝังศพ เฟอรินเจอร์ แสงสังเคราะห์ ชายหนุ่มหลังชนฝารอคอยให้มีลูกศรมาปักอกอีกครั้ง ชายชราคนหนึ่งที่ถูกจองจำ เหล่านั้นเป็นข้อมูลอยู่ในแฉวงจรรยาตลับ เมื่อถึงเวลาที่มนุษย์ต้องการเปลี่ยนแปลงเพื่อผล/ประโยชน์ มนุษย์จะลบ/เขียนทับ/ทำลาย/ดัดแปลง/ผลิตซ้ำ/ขาย/ถ่ายถอดความทรงจำนั้น ไปในรูปแบบต่างๆ

ในช่วงเวลาของความรับผิดชอบ ในห้วงความคิดเสรี

ความเป็นไปไม่ได้/เป็นไปได้

เห็นด้วยที่จะไม่เห็นด้วย

ข้อเท็จจริงเพื่อจินตนาการถึงสิ่งหนึ่งสิ่งนั้น

การเรียบเรียงความสลับซับซ้อน

ความไม่รู้=ความรู้

ยอมรับและเข้าใจความรู้สึกของความไม่มีเหลือ

ความผิดพลาด

ความยาก

จากความไม่สมบูรณ์แบบของสิ่งแวดล้อม

พฤติกรรม

ความเชื่อ

ประวัติศาสตร์จากเบื้องล่าง

ในช่วงเวลาของความรับผิดชอบ วางแผนกับความลับ เพื่อการปรากฏของสิ่งที่ไม่ปรากฏ ความเป็นรูปธรรมในสมอง ให้ตระหนักในสิ่งที่เป็นไปรอบข้าง ผู้สิ่งที่กำลังจะเป็น>การรับรู้ใหม่>วัฒนธรรมใหม่>ชุมชนใหม่

และเพื่อที่จะได้มาซึ่งสิ่งหนึ่งที่สำคัญ จำเป็นที่จะต้องสูญเสียทุกสิ่งเหล่านั้น?

“What could I say? Maybe this: the man hunched over his motorcycle can focus only on the present instant of his flight; he is caught in fragment of time cut off from both the past and the future; he is wrenched from the continuity of time; he is outside time; in other words he is in state of ecstasy.”¹ He is trying to image what he has been doing through the rear mirror while he is making his journey. Ahead is the picture that he has to be conscious while behind is also trying to pass him forward. “This all changes when man delegates the faculty of speed to a machine”² There are times that he is automatically doing things unconsciously and his decision with what comes head of him, sometimes, yields different consequences. “A curious alliance: the cold impersonality of technology with the flames of ecstasy.”³ Many times, they tie with the imaginary and the real world.

He has thought, he is unhurried, thinking slowly, feeling indifferent with every situations. There were times that the situations were paid not enough intention that they were let misunderstood without any clarification. He was too slow to think or it was just happened, yet he was misunderstood already. He did not try to convince then because he thought it would be just an excuse. He did not explain because he was too afraid to lose who he really is. Really, if he said that it was just a coincidence or trying to find any evidence to support, other would probably understand him easier and would not look at him this way. Yet, he was afraid it would be just a lie, so he just lets things go the way he was judged from others. While he is having fun being someone others perceived, sometimes he denies and stands up for who he really is. All is just looking like he is playing his favourite game.

As working on the art based on looking, he beholds and connects his remembrance that he momentarily recalled through seconds of his life. Not only the story from the famous brand name shop while teenagers and lovers or his friends go shopping on their dates, but even so the little story of musicians with great ideal, or the secrets story whispered through the lines of alphabets at night. Including the connections of words from different places yet forming new meaning that complex in understanding . . . on the free space of poetry. Sometimes his work seems to be based on the creativity of being a prophet, being a revolutionist, being a producer, being a collector, being a photographer, being a dancer, being a rock star. And he has imagined his leadership to himself on his utopia world, followed by the sensitive fan club, thinking that it was needed to do. Or, being a great chef routinely cooks by following his arrogance, which he imagined to himself. Adding to what he is still not accepting yet not refuse. And he trashes all expectation with shame, as he is afraid, it would be too much misunderstanding in the eyes of innocent people who do not know layers of complexity. Just appreciate his brave. He shines with his honours and his rewards.

Surely, that would be challenging to whatever comes in his life. He opens up and sometimes somewhat hesitates with the lightness of the unbearable. Seem like the conversations between him and whoever passes in his life were so meaningful. In fact, it has not yet been the case. He wants to be lazy sometimes. He could pay attention to people who come to say hello. He wants to confess as once he used to be cold to the first conversation as he first met. He has not yet spent any careful and gentle second with anyone. It would be just a conversation that we all fulfilled to one another. Over the night, he is just following his paradox which was just him alone, who only thinking of it, deep in details. And he still wants to proceed continuously, fun, compromise and reacting for low so that it ties all things together. If not death, it would not be ending. But, every life has to lives with the conflicts. He tries to explain a bit more and more everyday and tries to negotiate with conditions on the daily basis.

Actually, he just wants to keep his arrogance. It is his pride to the success he has built with his own hands. It seems like looking at himself in the mirror. He seems to think highly of himself, sometimes almost like he imagines of someone else . . . someone, he really want to be. Once he realizes, he would suddenly shut down, sit still and find his focus. It is not just him that imagining who he wants to be or believes, there are some of the others. The others who also imagined to him and show supports. Besides, there is also the censoring team ready to cut, to check, to challenge and to provoke through the word and clause, Their opinions seems get into his head, more than just the thoughts and make his imaginary seems to be a format and form.

When worries, he plans to travel to the places far faraway that people wish they could have gone, the photograph city, to record

and fulfill. Wearing the sunglasses and lose his free spirit. As if in the role of maharaja, the superstar who looks for the real matter, the saint or the sojourner. He asks for the responsibility as a human being, or finds the new experience that no one has ever found. Waiting for the sun to go down, sky changes its shade, and focusing through the viewfinder, before clicking on the shutter, he found something at that moment. The moment of beauty does with time till changes to the end, just like the monument. “. . . the small span of time accorded them the semblance of a marvellous little architecture, of a form. Imposing form on a period of time is what beauty demands, but so does memory . . . in existential mathematics, that experience takes the form of two basic equations: the degree of slowness is directly proportional to the intensity of memory; the degree of speed is directly proportional to the intensity of forgetting.”⁴ The impression builds the place of remembrance and when the time pass, its value is exchanged to its door price and souvenir of many forms, just to confirm the presence and freeze its stories. At the highest peak of the rock mountain covering with snow, the ground is the beautiful land, just like the description in the travel guide probably older than it should be. Landing from the sky and take off, the machine passed through space and time. When he has to come back, he knows, there is no place like home.

In the digital world, he has a profile. He sends some files of his travel on timeline as his own album with friends are following his moves, including his reactions and his thoughts, always. When there are events in the society, he and his friends express thoughts, mingle and chats, criticize, sharing evidence, facts, news, the secrets in the hidden dark, telling stories, motivating. The picture is decorated with colours to make it stands out. A little story could start a big argument, as every change could affect to their being. The disagreement is the success to the arguments of everyone involved. When the situation is getting out of hands, the disagreements from the social responsibility would be extreme with the purpose to influence, to release, to redeem for the possible results...and that is the possibilities in reality. Everyone has their role, with their thoughts, with their opinions, with imaginary. Idealism does its own function completely, while living. When following this reality. One might understand there is such an attitude. But as it is growing, an attitude becomes the shape of form with the wish to be free from any others. Nevertheless everyone in there plays a role of character, melting its shape and confining one another.

He just wants to have a good life. He wants to be alive safely happily honourably with pride. He loves his friends and their best wishes. Sometimes, he feels bad for himself that he could not do much better. Sometimes he just thought of himself, feeling guilty, confused, and expressed his jealousy, control, and order from his centre only. The words mostly are selfish, taking advantages and even racists. He just thinks of happiness, finding his joys in daily basis. From the unhappiness in the past, when he is down with his sorrow, he is scared of the insecurity. He dreams of someone, someone more than other, the only stand by his side. When feeling the danger, he would come protect with his pride, his fame, but just fame. “For fame concerns not only the famous people, it concerns everyone. These days, famous people are in the magazines, on television screens, they invade everyone’s imagination. And everyone consider the possibility, be it only in dreams, of becoming the object of such fame . . .”⁵

Sometimes he thought of why he was too weak, fragile, floating away when the weather allows imagining. The repetition in everyday, it appears through the song, the meaningful words. With that impression, whenever he sees the beauty in things, he always thinks of someone. The close relationship that is so far from ending. Sometimes he dreamed several days in a roll. Trying to understand that was just a dream, yet he is looking unconsciously. He does not want to add any more pressure but he loves to look for, to care for from far sight, trying to believe that is all. With innocence, it is so pure in relation, eventually goes to the position that is not supposed to be. With senses, body realizes its life with heartbeat, sweat and senses to the naked truth, express the most freedom. Imagine too much than the reality. It was just him who could control his passion. But he chose to let things go slowness, under a secret bond.

Though he understands the disappointments from his mistakes much better than before, the seal on himself said “because of loneliness” seems like a thorn hurts his feeling. He denies his loneliness. He hates loneliness. Loneliness is not a reason for things. Loneliness does not give a concrete meaning as solitude. Though the word might be used to replace the feeling, quite easily, but it is useless, irrational. When he realizes, he moves on to other activities. Because of the boredom to all the necessary facts

and unnecessary to life, that makes the playing, teasing, from tragedy then as farce. How could he watches newsfeed hours and hours when he could not sleep, just like he is in another world that much wider. And the repetition, indeed, bores him to his daily basis.

He is tired with things always turning out differently and pushing him in the hopeless position. He is depressed, eventually, the distress comes. It is the feeling sort of like standing in the middle of the arena. The game is sometimes very competitive with the feeling responsible for the consequences from his actions. He lost his own self to express and many times he did without thinking. It was automatic and the decisions towards any situation comes ahead sometimes turned out differently. He wants to forget his mistakes. He wants to move on to the future. He looks at the mirror, with his passions to the shape of the old Greek sculpture, dressing with the designed clothes, customized specifically for him, so he looked attractive and stood out from his friends. The criticism is widely spread. Then he join in the recreation when he turns back to look at those comments on his profile page again.

“Half an hour later it occurred to him to look through the window. The first thing he saw a green suit-case, with the initials L. C. painted on the lid. Joy flared up like fire within him. He picked up a stone. The smashed glass tinkled on the floor. A moment later he was inside the room. He opened the green suit-case; and all at once he was breathing Lenina’s perfume, filling his lungs with her essential being. His heart beat widely; for a moment he was almost faint. Then, bending over the precious box, he touched, he lifted into the light, he examined. The zippers on Lenina’s spare pair of viscose velveteen shorts were at first a puzzle, then solved, a delight. Zip, and then zip; zip, and then zip; he was enchanted. Her green slippers were the most beautiful things he had ever seen. He unfolded a pair of zippicamicknicks, blushed, put them hastily away again; but kissed a perfumed acetate handkerchief and wound a scarf round his neck. Opening a box, he spilt a cloud of scented powder. His hands were floury with the stuff. He wiped them on his chest, on his shoulders, on his bare arms. Delicious perfume! ----he entered the room, he knelt on the floor beside the bed. He gazed, he clasped his hands, his lips moved. “Her eyes,” he murmured,

“Her eyes, her hair, her cheek, her gait, her voice;
Handlest in thy discourse O! that her hand,
In whose comparison all whites are ink
Writing their own reproach; to whose soft seizure
The cygnet’s down in harsh . . .”

A fly buzzed round her; he waved it away. “Flies,” he remembered,

“On the white wonder of dear Juliet’s hand, may seize
And steal immortal blessing from her lips,
Who, even in pure and vestal modesty,
Still blush, as thinking their own kisses sin.”

Then suddenly he found himself reflecting that he had only to take hold of the zipper at her neck and give one long, strong pull . . . He shut his eyes, he shook his head with the gesture of a dog shaking its ears as it emerges from water. Detestable thought! He was ashamed of himself. Pure and vestal modesty . . . There was a humming in the air. Another fly trying to steal immortal blessing? A wasp? He looked, saw nothing. The humming grew louder and louder, localized itself as being outside the shuttered windows. The plane! . . . ”⁶

He should not change his mind with that speed, surprised with the different destination changed while the green light is about the change to yellow and to read in any second. Crashing on the left side. The vehicle spins out of control at the middle of the intersection, looking like the toy in the amusement park. With such spin, he thought if it is flipped over, he should find his way during the danger time. But it did not happen. He controls the situation. The machine stops. Cold and frozen, the heart is beating so

fast and realizing the dream once. In the dream, he feels the body shape stayed still, deep to the almost dark gray layers. The death is imagined constantly but still feels alive when waking up. The accident that happens is the journal out of the usual way. Happens in a few seconds. He gets himself together and picked up the smart phone, looking for someone he trusts, telling the strange night story.

While the truth of the outside world is being, technology and media makes how the world is. With the conditions to understand the world that used to be, attached with being before others to look at the changing profile picture on timeline. Then the social events in the virtual space are not only seem to be the presented image to others. But also the evidence of their presence. Or to be in the world. The picture there is apart from the present time but never be separated from the truth of the outside world. Future is imagination out of the real time in the world. Then every appearance of multiple, the portrait, the daydreams images, the dialogue, the sound, the news, the entertainment clips, the circumstances, the obtainment of demanding, mixed with the movement of media world on the basis of being fulfilled until stimulated passion and free.

The products of the imagination affect real life in psychology. When it related to the desire, in the renting house, on the shelves, on the benches, in the box, in the plastic bag, rushes the demand. The evidence, container of references, all tied to someone at that moment just crashed perfectly with the remembrance. Become the tons of reproduction in many different ways. For some are left, addictive, groups of stars, in the middle of the desert, in the labyrinth, changed life portrait to be even more complex and chaos. Under the pressure to survive more than to lived to discover the miracles of things.

Similar to others, he finds something or someone to hold on to. From his own study, the study group specifically helps his spirit a bit. The entertainment activity and sport could be amazing over night, as well as the rituals. But when time is used more carefully, and lessens useless demand. While another side of his soul is freeing his spirit. He is using time to sit still and adjust focus, watching the photos from his journey once again, think and recognize the context. The surrounding and environment makes him understand its matter. He thinks of his mistake and confront with his mistakes, he tries to be endure and tries to understand his responsibility on the daily basis. When being oneself again. He appreciates them, release them and balancing, hesitantly with brave and scare.

Then serenity lifeless covers momentarily occurs in place, while he is slowly awake, the surrounding is uncomfortable, full of breathless bodies. The quick perception to the weather is also changed sequentially. The almost grey atmosphere will be light and almost see the shadow, relieve when his eyes and the moment almost dawn simultaneously. The shade was familiar to when he unintentionally saw before waking up. It was neither magic nor the spell. It was just natural creativity, which there would be plenty to see, too much to loose hope. It makes him realize. It is possible for that feeling of thing hidden themselves somewhere, between the brick crack of the historic place, in the middle of the hidden forest, at the coast of the river from the melting of Himalaya iceberg or the opposite side of the computer desk. It might be slowly evolved by the specific likelihood of the area. But when the wind changes its direction, all might not matter anymore. When he thinks only the last scene with nothing and all would be done only satisfy.

1-3 La Lenteur, Milan Kundera, 1995, Translation, Linda Asher, 1996, Faber and Faber publishing, page 3-4

4 La Lenteur, Milan Kundera, 1995, Translation, Linda Asher, 1996, Faber and Faber publishing, page 34-35

5 La Lenteur, Milan Kundera, 1995, Translation, Linda Asher, 1996, Faber and Faber publishing, page 36

6 Brave New World, Aldous Huxley, First Perennial Library edition published 1969, Reset 1989, First Perennial Classics edition published 1998.

Taken from First Harper Perennial Modern Classics edition published 2006, chapter 9

“จะตอบอย่างไรดี คำตอบอาจเป็นดังนี้ ชายคนที่ค้อมตัวอยู่บนรถมอเตอร์ไซด์คนนั้นสามารถจ่อสมาก็แต่วินาทีที่โบยบินอยู่ในปัจจุบัน เขายึดจับเพียงเสี้ยวส่วนของเวลาที่ตัดขาดจากอดีตและอนาคต เขาถูกกระชากออกจากความต่อเนื่องของเวลา เขาอยู่เหนือกาลเวลา หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งได้ว่า เขาอยู่ในสภาพหลุดโลก”¹ เขาพยายามจะจินตนาการถึงการกระทำผ่านกระจกมองหลัง ในขณะที่เดินทาง ยังต้องระมัดระวังต่อภาพข้างหน้า และในขณะที่เดียวกัน เบื้องหลังกำลังหาโอกาสจะแซงหน้ารถของเขา “ทุกอย่างเปลี่ยนไปหลังจากมนุษย์ปล่อยให้เครื่องจักรควบคุมความเร็ว”² มีมากมายหลายครั้งที่เขาทำโดยไม่ได้คิด เป็นไปโดยอัตโนมัติ และการตัดสินใจต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นต่อหน้า หลายครั้งกลับให้ผลตรงข้าม “ความเชื่อมโยงที่นำพิศวงคือความสัมพันธ์ระหว่างความเยียบเย็นไร้จิตใจของเทคโนโลยีกับเปลวไฟจากความหฤหรรษ์”³ หลายครั้งทั้งสองสิ่งเชื่อมโยงกับจินตนาการและความเป็นจริง

เขาเคยคิดว่าเขาเชื่องำ คิดงำ เจ็บๆ ต่อทุกสถานการณ์ บางครั้งก็ปล่อยให้เลยตามเลย ปล่อยให้เกิดการเข้าใจไปเสียอย่างนั้น ทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นอย่างที่คนอื่น ๆ คิด โดยไม่แก้ต่าง เขาคิดไม่ทันบ้าง เป็นไปเองบ้าง แล้วเขาก็ถูกเชื่อว่าเป็นอย่างนั้นไปเสียแล้ว เขาไม่แก้ไข เพราะคิดว่าเป็นการแก้ตัว เขาไม่อธิบาย เพราะกลัวว่าจะเสียความเป็นตัวของตัวเอง จริงๆ แล้ว ถ้าเขาพูดออกไปว่าเป็นความบังเอิญ หรือใช้เหตุผลองค์ความรู้อะไรก็ตามมาสนับสนุน ทุกอย่างคงเข้าใจได้ง่ายขึ้น และไม่ถูกมองว่าเป็นเช่นนั้น เนื่องจากเขากลัวว่าจะเป็นกรอกอก ดังนั้น เขาจึงดำเนินไปอย่างที่ทุกคนอื่นๆ ตัดสิน ในขณะที่เขาสนุกกับการถูกทำให้เป็น แม้บางครั้งที่เขาแข็งขืนและยืนยันว่าเขาไม่ได้เป็นเช่นนั้น แต่ทั้งหมดกลับดูคล้ายการละเล่นอยู่ในเกมที่เขาสับสนเสียมากกว่า

ด้วยการทำงานศิลปะจากการมอง เขาเฝ้ามองและปะติดปะต่อความทรงจำที่ผ่านเข้ามาในวินาทีของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวในร้านเสื้อผ้าวัยรุ่นชื่อดัง ขณะที่หนุ่มสาว คู่รัก เพื่อนของเขาไปพรอดรักและจับจ่ายเป็นประจำ หรือแม้แต่เรื่องเล่าขนาดเล็กของผู้คนในวงการดนตรีที่มีอุดมการณ์ หรือเรื่องราวความสัมพันธ์ลับๆ ผ่านเสียงกระซิบของตัวอักษรยามค่ำคืน รวมถึงเชื่อมต่อคำที่มีที่มาจากกันแต่สามารถเกิดความหมายใหม่ซับซ้อนอยู่ในความเข้าใจ บนพื้นที่อิสระของบทกวี บางครั้งผลงานของเขาเหมือนจะมีที่มาจากที่ตั้งตัวเป็นศาสดา เป็นนักปฏิวัติ เป็นผู้ผลิต เป็นนักสะสม เป็นช่างภาพ เป็นนักเดินรำ เป็นร้อยศตวรรษ และสร้างภาวะการเป็นผู้นำให้กับตัวเขาเองบนโลกยูโทเปียที่มีคนอ่อนไหวเดินตาม โดยคิดไปว่าเขามีความจำเป็นต้องทำ หรือเป็นพ่อครัวฝีมือเอกที่ถนัดจะปรุงรสไปตามสูตรของความเยิบไส่ จากการอุปโลกน์ให้ตัวเอง รวมเข้ากับสิ่งที่เขาเองไม่ยอมรับทั้งหมดแต่ก็ไม่กล้าปฏิเสธเสียทีเดียว แล้วเขาก็ทำลายความคาดหวังเหล่านั้นลงเนื่องจากหลายต่อหลาย เพราะเกรงว่าจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดๆ ในสายตาของคนไร้เดียงสาไม่รู้ซัดต้นหนบาง เพียงแค่ชื่นชมในความกล้าหาญของเขา เขาโดดเด่นเจิดจายด้วยชื่อเสียงเกียรติยศ

แน่นอน นั่นคือความท้าทายต่ออะไรก็ตามที่เข้ามาในชีวิตของเขา เขาเปิดเผย และบางครั้งแบ่งรับแบ่งสู้กับทุกความเกินจะทนที่เขาหวี ราวกับว่าบทสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่างเขาและผู้คนที่ผ่านมาช่างมีประโยชน์และมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง ที่จริงยังไม่ใช่เลย เขาอยากจะทำเรื่องบ้าง เพื่อเอาใจใส่ต่อผู้คนที่เดินเข้ามาทักทายเขา และเขาก็อยากจะได้บาปเมื่อครั้งหนึ่งเขาเคยสร้างความเย็นชาต่อบทสนทนาเมื่อแรกพบ เขายังไม่ได้ใช้เวลาอย่างเข้มข้นละเอียดละไมร่วมกับใครเลย มันเป็นเพียงบทสนทนาที่ทุกคนเติมเต็มความพึงพอใจให้แก่กันในช่วงยามข้ามคืน เขาดำเนินความย้อนแย้งที่แคตัวเขาเท่านั้นลงลึกซึ้งกับมัน เพียงผู้เดียว และเขายังมีความปรารถนาจะทำให้ทุกอย่างดำเนินต่อเนื่อง สนุกสนาน ประณีประนอมและมีปฏิสัมพันธ์ยาวนาน เพื่อให้ความเป็นกลุ่มก้อนคงอยู่ ถ้าไม่ถึงความตายก็ไม่จบว่ากันเถอะ แต่ก็นั่นแหละ ทุกชีวิตต้องดิ้นรนอยู่กับทุกความขัดแย้งให้ได้ เขาพยายามจะอธิบายที่ละนิด ในทุกๆ วัน และพยายามจะต่อรองกับเงื่อนไขเหล่านั้นวันต่อวัน

แท้จริงแล้ว เขาอยากรักษาความเยิบไส่ของเขาก็เท่านั้น มันคือศักดิ์ศรีกับความภูมิใจต่อความสำเร็จที่เขาสร้างมันขึ้นมาด้วยมือ และคล้ายการส่องกระจก เขาเหมือนจะหลงตัวเอง บางครั้งคล้ายกับว่าเขากำลังจินตนาการถึงใครบางคน บางครั้งเหมือนเขาพยายามที่จะเป็นเช่นเดียวกับคนๆ นั้นในจินตนาการ เมื่อเขารู้สึกตัวเมื่อไหร่ เขาจะปิดทุกอย่างลง นั่งนิ่งและหาไฟกัศ ไม่ใช่แค่เขาค้นคนเดียวที่จินตนาการต่อสิ่งที่ตัวเขาฝันจะเป็นหรือเชื่อ ยังมีคนอื่น ๆ อีกด้วยและคนอื่น ๆ ก็จินตนาการถึงเขา ทั้งยังช่วยส่งเสริม สนับสนุน นอกจากนั้นก็ยังมีกองเซ็นเซอร์ที่พร้อมจะตัดทอน ควบคุมและตรวจสอบท้าทาย ยั่วยุ ผ่านคำและประโยค ความเห็นของผู้คนเหล่านั้นกำลังแทรกเข้าไปอยู่ในหัวของเขา ทำให้เป็นเกินกว่าความคิด และทำให้การจินตนาการของเขาก่อเป็นรูปแบบเป็นร่างทรงสันฐาน

เมื่อเกิดอาการวิตกกังวล เขาจึงวางแผนการเดินทางไปยังสถานที่ในฝันไกลลิบโลกที่ผู้คนหมายปองจะไปเยือน เมืองแห่งการถ่ายภาพ เพื่อบันทึก เติมเต็ม สวมแว่นตากันแดดและปลดปล่อยวิญญาณอิสระเสรี ในบทบาทของมหาราชชา ดาวค้างฟ้าผู้แสวงหาความจริงแท้ นักบุญ หรือผู้พักแรม เขาอ้างถึงความรับผิดชอบในฐานะของความเป็นมนุษย์ ไม่ก็มองหาประสบการณ์ที่ไม่มีใครเสมอเหมือน นั่งรอเวลาชั่วขณะที่พระอาทิตย์คล้อยต่ำลง ท้องฟ้าไล่เจดสี และไฟกัศผ่านวิฟไฟนเดอร์ ก่อนกดชัตเตอร์ เขาพบบางอย่างในช่วงเวลานั้น ช่วงเวลาที่ความงามทำหน้าที่ร่วมกับเวลาจนกระทั่งแปรเปลี่ยนไปสู่การล่องลับ เช่นเดียวกับอนุสรณ์สถาน “. . . ระหว่างชั้นตอนต่างๆ ปรากฏประหนึ่งสถาปัตยกรรมขนาดเล็กอันเลิศเลอ หรือเป็นรูปทรงอย่างหนึ่ง เป็นการประทับรูปร่างหนึ่งลงในช่วงเวลาหนึ่ง อันเป็นสิ่งที่ความสวยงามเรียกร้องต้องการทั้งยังเป็นการเรียกร้องจากความทรงจำด้วย . . . ในคณิตศาสตร์เชิงอรรถนิยาม ประสบการณ์แบบนี้มีรูปร่างเป็นสมการพื้นฐานสองข้อ คือระดับความซ้ำจะแปรผันตรงกับความเข้มข้นของความทรงจำ โดยระดับของความเร็วจะแปรผันตรงกับความเข้มข้นของการลืม”⁴ การประทับใจสร้างสถานที่แห่งความทรงจำและเมื่อเวลาผ่านไป คุณค่าเหล่านั้นจะถูกเปลี่ยนครอด้วยราคาเข้าชม และของที่ระลึกในรูปแบบต่างๆ เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่าได้ไปถึงและแซ่เชิงเรื่องราวเหล่านั้น บนยอดเขาหินทิมะปกคลุม เบื้องล่าง

คือดินแดนสวยงามตามคำบรรยายในหนังสือเดินทางที่เก๋กว่าเวลาจริง ร่อนลงจอดและเหิรสู่ฟ้า เครื่องจักรบินผ่านพื้นที่และเวลา เมื่อเขากลับสู่บ้านเกิด เขาตระหนักได้ว่าไม่มีที่ไหนทำให้สุขใจเท่ากับบ้านของเขา

ในโลกดิจิทัล เขามีโปรไฟล์ เขาส่งภาพการเดินทางลงบนโซเชียลมีเดีย เป็นอัลบั้มส่วนตัว มีเพื่อนๆ คอยดูความเคลื่อนไหวรวมทั้งปฏิริยาโต้ตอบความคิดเห็นของเขาตลอด เมื่อมีปรากฏการณ์ต่างๆ ในสังคม เขาและเพื่อนร่วมกันระบายความคิด แสดงออก รวมกลุ่ม พูดคุย วิพากษ์ วิจัยณ์ เผยข้อมูล ข้อเท็จจริง ข่าวสาร ความลับในแง่ดีของการซ่อนเร้น เล่าเรื่องราว กระตุ้นเร้า ภาพที่ตกแต่งด้วยสีส้ม แปลกตา เรื่องเล่าขนาดเล็กละเอียดปรับเปลี่ยนเป็นข้อถกเถียงขนาดใหญ่ เนื่องจากทุกๆ ความเปลี่ยนแปลงสามารถส่งผลต่อความเป็นอยู่ และความไม่ลงรอยกันคือผลสำเร็จ เกิดเป็นวาทกรรมของทุกๆ คน เมื่อเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้น ข้อความขัดแย้งต่างๆ ที่เกิดจากความรับผิดชอบชั่วดีต่อสังคมจะยิ่งสุดขีด ด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อกล่อมกอด ปลดปล่อย โถกเถียง เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่เป็นไปได้ และนั่นคือสิ่งที่เป็นไปได้ในโลกความจริงเสมือน ทุกคนมีบทบาท ด้วยความคิด ด้วยความเห็น ด้วยจินตนาการ และอุดมคติที่ทำหน้าที่ของมันอย่างเบ็ดเสร็จในขณะที่ดำเนินชีวิตอยู่ เมื่อเฝ้าติดตามความเป็นจริงเหล่านี้ อาจเข้าใจว่าเป็นเพียงทัศนคติ แต่นี่แหละที่ก่อร่างขึ้นทีละน้อย ทัศนคติกลายเป็นรูปร่างทรงฐานด้วยความปรารถนาจะเป็นอิสระจากสิ่งอื่นๆ ทั้งหมด ทว่าทุกๆ คนในนั้นกลับแสดงออกถึงหน้าที่ของบทบาท หลอมละลายร่างสร้างรูปพันธนาการต่อกันและกัน

เขาอยากมีชีวิตที่ดี เขาอยากมีชีวิตอยู่ ปลอดภัย มีความสุข มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี เขารักเพื่อนของเขาและปรารถนาดี บางครั้งเขาน้อยเนื้อต่ำใจที่ไม่สามารถทำได้มากกว่านั้นได้ บางครั้งเขาคิดไปเอง เข้าข้างตัวเอง รู้สึกผิด แปรปรวน สับสน และแสดงออกถึงความริษยา คบคุม สั่งการ โดยมีที่มาในการแสดงออก จากจุดศูนย์กลางของเขาเพียงผู้เดียว ถ้อยคำมักจะมีลักษณะเห็นแก่ตัว เอาเปรียบและเหยียดชนชั้นเชื้อชาติสีผิว เขาคิดถึงเพียงความสุข ค้นหาความสุขสำราญ ความสนุก ความพึงพอใจในทุกวัน เมื่อเขาอยู่กับความทุกข์ เขาหัววันวิตกกังวลกับสภาวะที่ไม่มั่นคง เขาเฝ้าฝันถึงใครคนหนึ่งผู้เป็นมากกว่าคนอื่น ๆ คนที่อยู่ข้างเดียวกับเขาเท่านั้น เมื่อไหร่รู้สึกถึงอันตราย เขาจะปกป้อง ด้วยเกียรติยศแห่งมตุภูมิ ด้วยเกียรติยศของตัวเอง เพียงแค่เกียรติยศ “เพราะเกียรติยศไม่ได้เกี่ยวข้องกับคนที่มิใช่เสียงเท่านั้น มันเกี่ยวข้องกับทุกๆ คน ทุกวันนี้ คนดังปรากฏตัวอยู่ตามหน้านิตยสาร บนจอโทรทัศน์ พวกเขาบุกเข้าสู่จินตนาการของทุกๆ คน และไม่เพียงแต่ในความฝัน ทุกๆ คนวิตกกังวลถึงความเป็นไปได้ในการเป็นวัตถุแห่งเกียรติยศในแบบเดียวกัน”⁵

บางครั้งเขาย้อนสงสัยว่า ทำไมจึงอ่อนไหว บอบบางเหลือเกินและล่องลอยไปไกลเมื่อสภาพอากาศเป็นใจ จากการซ้ำที่ตอกย้ำทุกๆ วัน ปรากฏผ่านบทเพลง ถ้อยคำที่กินใจ ในความประทับใจเหล่านั้น เมื่อไหร่ก็ตามเมื่อเห็นสิ่งสวยงาม เขามักจะนึกถึงใครคนนั้น ถึงความสนิทชิดใกล้ห่างไกลจากจุดจบ บางครั้งเขาฝันถึงติดต่อกันหลายวัน โดยพยายามเข้าใจว่ามันอาจจะไม่ใช่ออย่างนั้น แต่เขาก็มักจะเผลอมองหา เขาไม่ได้ต้องการจะสร้างความกดดันให้เกิดขึ้น เพียงแต่ เขารักจะเป็นผู้เฝ้ามอง หมั่นคอยดูแล และพยายามจะเชื่อว่าเป็นเพียงเท่านั้น ด้วยความไร้เดียงสา มันบริสุทธิ์ผุดผ่องในสัมพันธภาพ ที่สุดท้ายก็ลวงลเลยไปสู่จุดที่ไม่ควรจะเป็น จากประสาทสัมผัส ร่างกายทำให้ตระหนักได้ถึงชีวิต เสียใจ หัวใจ กลืนเหงื่อ และสัญชาตญาณต่อความเปล่าเปลี่ยว ซึ่งแสดงถึงเสรีภาพสูงสุด จินตนาการเกินเลยต่อความจริง มีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่จะควบคุมแรงปรารถนานั้นได้ แต่เขาเลือกจะปล่อยให้เรื่องราวดำเนินต่อไปอย่างเข้มข้น ภายใต้ความสัมพันธ์ลึบๆ เหล่านั้น

เขาเข้าใจในความผิดพลาดจากความผิดพลาดได้มากกว่าแต่ก่อนก็จริง แต่ในวันนี้ การถูกตีตราว่า “เพราะว่าเหงา” เป็นเหมือนหนามทิ่มแทงความรู้สึก เขาปฏิเสธความเหงา รังเกียจความเหงา และความเหงาไม่ใช่สาเหตุ ความเหงาไม่ได้ให้ความหมายที่กว้างขวางความโดดเดี่ยว ถึงแม้คำว่าเหงาจะสามารถทำหน้าที่แทนความรู้สึกได้ง่าย แต่มันไร้ประโยชน์ ไม่มีเหตุผล และเมื่อตระหนักว่าเขาจึงก้าวไปสู่กิจกรรมอื่นๆ เพราะความเบื่อหน่ายต่อข้อมูลที่ทำให้เป็นและไม่ใช่เป็นประจำทุกวัน ทำให้เกิดการล่น ล้อเลียน จากเรื่องเศร้าเป็นเรื่องขบขัน ทำไมเขาถึงดูนิวส์ฟีดได้เป็นชั่วโมงๆ เมื่อเขานอนไม่หลับ คล้ายกับเขากำลังอยู่ในโลกอื่นที่กว้างกว่า และการซ้ำต่างหากที่ทำให้เขาเบื่อหน่ายต่อทุกอย่างในชีวิตประจำวัน

เขาเหนื่อยหน่ายกับสิ่งที่ในที่สุดมันกลายเป็นอื่นและพลักเขาออกมาจากความไร้จุดหมาย เขาเริ่มหดหู เฝ้าดูการกระทำของผู้คนอย่างเฉยตาย จนสุดท้ายความเจ็บช้ำก็มาถึง มันเป็นเรื่องรู้สึกคล้ายการยืนบนสนามกีฬา ที่การแข่งขันประกอบไปด้วยความรุนแรงในบางวันและความรู้สึกที่ยังต้องรับผิดชอบต่อการทำของตัวเอง เขาสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองในการแสดงออก มีมากมายหลายครั้งที่เขาทำโดยไม่คิด เป็นไปโดยอัตโนมัติ และการตัดสินใจต่อสถานการณ์ข้างหน้าหลายครั้งกลับให้ผลตรงข้าม เขาต้องการลืมความผิดพลาด เขาต้องการอนาคต เขาส่องกระจก ด้วยความปรารถนาถึงรูปทรงประติมากรรมกรีกโบราณ แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่ดีที่สุดชิ้นพิเศษแก่เขาโดยเฉพาะ สร้างภาพพจน์โดดเด่นสะดุดตาในกลุ่มเพื่อน เกิดการวิเศษหิในวงกว้าง เขาร่วมสนุกกับการละเล่นและกลับมาดูคอมพิวเตอร์ในหน้าโปรไฟล์อีกครั้ง

“ครึ่งชั่วโมงต่อมาเขาเมื่อยมองเข้าไปในหน้าต่าง สิ่งแรกที่มองเห็นคือกระเป๋าเดินทางสีเขียวจารึกตัวย่อว่า L.C. พิมพ์ติดบนฝากระเป๋า ความดีใจลูกโผลงขึ้นในตัวเขาดังเปลวไฟ จอห์นหยิบหินก้อนหนึ่งขึ้นมา กระพริบหน้าตาแต่กร่างราวบนพื้นห้อง อีกครู่หนึ่งต่อมาเขาก็เข้ามาอยู่ในห้อง เขาเปิดกระเป๋าเดินทางสีเขียวใบนั้นและแล้วกลิ่นน้ำหอมของเลนนากิระเหยเข้าจมูกของเด็กหนุ่มทันทีทันใด ปอดสองข้างของเขาบรรจุเอาความเป็นเธออย่างแท้จริงเข้าไปจนเต็ม หัวใจของเขาเต้นระลอกเหมือนตึกกลอง ชั่วโมงหนึ่งเด็กหนุ่มบิรมว่าจะสิ้นสติสมประดีครั้งแล้วเขาก็ก้มชะโงกเห็นอกล่องอันล้ำค่าใบนั้น เอื้อมมือไปแตะสิ่งของข้างใน และยกขึ้นส่องกับแสงสว่างพลาซมาฟิสิกซ์พิจารณา ตอนแรกเขารู้สึกพิศวงงงงวยกับบรรดาชิพทั้งหลายบนกางเกงขาสั้นผ้ากำมะหยี่ใยสังเคราะห์วิเศษได้ส จากนั้นก็เข้าใจและกลายเป็นความบันเทิง เขาจุดชิพ รูดชิพ รูดชิพทั้งหลายเล่นอย่างหลงใหลดุจต้องมนต์สะกด รองเท้าแตะสีเขียวของเธอเป็นสิ่งสวยงามที่สุดที่เขาเคยเห็นมา เขาคลี่ชุดชั้นในชิพปีคามิกนิคส์⁶ ออกดูแล้วหน้าแดงจึงรีบเก็บไว้อย่าง

เดิม แต่สำหรับผ้าเช็ดหน้าใยสังเคราะห์อาชิตะทกลิ่นหอมรวยรินเด็กหนุ่มบรรจงจูบอย่างเสนาหา จากนั้นก็หยิบผ้าพันคอผืนหนึ่งเอามาพันรอบคอตัวเองเขาเปิดกล่องใบหนึ่งออกและทำแบ่งฝุ่นหอมละมุนหกฟุ้งเลอะเต็มสองมือเขาเอามือเช็ดป้ายกับหน้าอก ที่ป่าสองข้างและลำแขนเปล่าเปลือยหอมชื่นใจจะไรร่างนี้! . . . --- จอห์นก้าวเข้าไปในห้องและคุกเข่าลงข้างเตียงนอนหญิงสาว เขาจ้องมองเธอ มือสองข้างกุมประสานกัน และขยับริมฝีปากขมุบขมิบ “ดวงตาของเธอ” เขาละเมอออกมา

“Her eyes, her hair, her cheek, her gait, her voice;
Handlest in thy discourse, O! that her hand,
In whose comparison all whites are ink
Writing their own reproach; to whose soft seizure
The cygnet's down is harsh . . .”⁷

แมลงวันตัวหนึ่งบินรอบตัวเลินนา จอห์นโบกมือไล่ “แมลงวัน” เขาระลึกขึ้นได้

“On the white wonder of dear Juliet's hand, may seize
And steal immortal blessing from her lips,
Who, even in pure and vestal modesty,
Still blush, as thinking their own kisses sin.”⁸

และแล้วทันใดเขาก็รู้สึกตัวเองกำลังคิดว่า ถ้าเขาเพียงแค่อ้อมมือไปจับขีปที่คอของเธอแล้วรูดยาวลงมาทีเดียว . . . เขาลับตาพวงสะบัดสิ้นศีรษะด้วยท่าทางอย่างสุนัขสะบัดหัวเมื่อตื่น จากน้ำแล้ว ความคิดที่นำรังเกียจ! เขารู้สึกละลายใจตัวเอง ความสงบเสงี่ยมอันแสนบริสุทธิ์ . . . เสียงหึ่งๆ แว่วดังมาในอากาศ แมลงวันตัวอื่นกำลังพยายามจะขโมยความหยุดยั้งอันอมตะนี้หรือ? หรือเป็นตัวต่อ? จอห์น มองดูแต่ไม่เห็นสิ่งใด เสียงหึ่งๆ ดังขึ้นดังขึ้น เหมือนอยู่ข้างนอกหน้าต่างที่ปิดอยู่นี้ เครื่องบิน! . . .”⁹

เขาไม่น่าเปลี่ยนใจกระทันหันภายใต้ความเร็ว อารามสะดุดกับการเปลี่ยนพิกัดปลายทาง พร้อมกันกับช่วงเวลาไฟเขียวเปลี่ยนเป็นเหลืองไม่ช้าจะแดง ด้านซ้ายพุ่งชน ยานพาหนะทรงตัวไม่อยู่ หมุนกลางแยก ภาพคว้างคล้ายมองจากเครื่องเล่นเร้าใจในสวนสนุก แรงเหวี่ยง เขาทำใจหากมีการพลิกคว่ำเพียงหาที่ทางให้ตัวเองในช่วงเวลาอันตราย แต่มันไม่เกิดขึ้น เขาคูมสถานการณ์ได้อยู่ เครื่องยนต์หยุดแน่นิ่ง เย็นยะเยือกหัวใจเต้นระรัวและระลึกถึงความฝันเมื่อครั้งหนึ่ง ในฝัน เขารู้สึกถึงสระน้ำนิ่งจมดิ่งสู่มืดดำ เกิดการจินตนาการต่อความตายไปต่างๆ นานา แต่รู้สึกถึงการมีชีวิตอยู่เมื่อตื่น อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นคือการเดินทางที่แตกต่างจากปกติ เกิดขึ้นไม่กี่วินาที เขาตั้งสติแล้วหยิบสมาร์ตโฟน หาใครบางคนไว้ใจ บอกเล่าเรื่องราวในคำคืนที่แปลกประหลาด

ในขณะที่ความจริงข้างนอกเป็นอยู่อย่างนั้น เทคโนโลยีและสื่อทำให้รู้ว่ามีโลกเป็นอย่างไร ด้วยเงื่อนไขในความเข้าใจต่อโลกที่มีอยู่แล้วนั้น ผนวกกับการเป็นอยู่ก่อนที่คืนอื่นๆ จะเห็นภาพความเปลี่ยนแปลงบนไทม์ไลน์ กิจกรรมต่างๆ ในพื้นที่ความจริงเสมือนจึงไม่ได้เป็นแค่ภาพให้คนอื่นดู ได้เห็นเท่านั้น แต่คือสิ่งยืนยันถึงการมีอยู่ หรือความต้องการที่จะมีตำแหน่งแห่งที่ในโลก ภาพในนั้นอยู่นอกเหนือจากปัจจุบันขณะ แต่ไม่เคยแยกจากความจริงข้างนอก เมื่ออนาคตคือจินตนาการนอกเวลาในโลก ทุกการปรากฏขึ้นของการผลิตซ้ำ ภาพเหมือนบุคคล ภาพฝันกลางวัน บทสนทนา เสียง ข่าวสาร เหตุการณ์ คลิปความบันเทิง การได้มาซึ่งสิ่งของที่ต้องการ จึงปะปนคละเคล้ากันกับความต้องการเคลื่อนไหวในโลกของสื่อ บนพื้นฐานของความพึงพอใจจนถึงเจ้าอารมณ์และอิสระ

ผลผลิตของจินตนาการนั้น ส่งผลต่อชีวิตจริงในเชิงจิตวิเคราะห์ เมื่อมันสัมพันธ์กับความปรารถนา ในบ้านเช่า บนหิ้ง บนชั้นวางของ ในกล่อง ในถุงพลาสติก ไร้ความต้องการ วัตถุเชิงประจักษ์พยาน ที่เก็บข้อมูลเพื่ออ้างอิง เชื่อมโยงถึงใครสักคนเมื่อเวลานั้นเกิดการปะทะกันพอดีกับความทรงจำ เกิดเป็นปริมาณมหาศาลของการคัดลอกรูปแบบต่างๆ ให้ที่เหลื่อ ติดพัน เสพติด หมูควา กลางทะเลทราย ในเขาวงกต เปลี่ยนสภาพชีวิตของเขาให้ซับซ้อนและไกลาหลยยิ่งขึ้น ภายใต้แนวคิดเพื่อการอยู่รอดมากกว่าการดำรงอยู่เพื่อการค้นพบความมหัศจรรย์ของสิ่งต่างๆ

เช่นเดียวกับคนอื่นๆ เขาหาสิ่งยึดเหนี่ยว จากการเรียนรู้ด้วยตัวเอง การเข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเฉพาะทางอาจช่วยเยียวยาจิตใจได้บ้าง กิจกรรมบันเทิง กีฬา และพิธีกรรมก็สร้างความน่าตื่นตาตื่นใจข้ามคืน แต่เมื่อเวลาว่างถูกทำให้เกิดประโยชน์ และตัดทอนความต้องการที่ไม่ใช่ความจำเป็น อีกด้านหนึ่งของจิต คลายความสุข เขาเริ่มใช้เวลาอีกครั้ง นั่งนิ่งและปรับไฟกัส มองดูภาพถ่ายจากการเดินทางอีกครั้ง ครุ่นคิดและนึกถึงบริบทของเหตุการณ์ สิ่งแวดล้อมในภาพทำให้เขาเข้าใจสาระที่เป็นอยู่ ตามร่องรอยที่ปรากฏในแต่ละขั้นตอน ทำให้เขาเดินทางย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้น สาเหตุของการกระทำ เวลา การเปลี่ยนของเวลา การล่อยคว้าง การมีเวลา ทำให้เขาเข้าใจรูปแบบอื่นๆ ของชีวิตที่เป็นอยู่ต่อหน้าในชีวิตประจำวัน ว่ามีวิถีทางเฉพาะ ไม่ได้มีเสรีภาพอยู่จริง และการจินตนาการเพื่อให้ เป็น อยู่ คือ อย่างที่คิดฝันไว้เป็นไปไม่ได้ เขาคิดถึงความผิดพลาดและการเผชิญหน้าต่อความผิดพลาดที่ยังอยู่ เพียง

ตัวเขาเท่านั้นที่จะจัดมันไว้ในฐานะของความลับหรือพันธะสัญญา เขาพยายามอดทนและทำความเข้าใจต่อความรับผิดชอบในชีวิตประจำวันสามัญ เมื่อกลับมาอยู่คนเดียวอีกครั้ง เขาก็ดื่มด่ำมันได้บ้าง ระบายออกบ้าง ทำให้สมดุลบ้าง แบ่งรับแบ่งสู้ด้วยความกล้าหาญและฉลาดกลัว

ภาพการต่อสู้ดิ้นรนค่อยๆ จาง เขาปล่อยให้มันดึงดูดลงสู่ความลึกลับของหัวใจใคร่รู้ในรสชาติชีวิตให้หมดมึตไปชั่วขณะ แล้วความเย็นสลัว ไม่มีชีวิตชีวา ปรากฏแทนบางๆ เมื่อเขาค่อยๆ รู้สึกตัว รอบตัวชุ่มฉ่ำชวนอึดอัด รายรอบด้วยร่างลึนลมหายใจ รับความรู้สึกที่เฉียบไวต่อสภาพอากาศที่บรรจงเปลี่ยนเป็นลำดับ บรรยากาศสีเทาเกือบจะมีแสงและเกือบเห็นเงา กลับบรรเทาเมื่อสายตาวอดดีกับช่วงเวลาใกล้รุ่ง สภาพแสงแบบนี้เขาเคยเจอเหลือบมองก่อนตื่น ไม่ใช่ปาฏิหาริย์จากเวทย์มนต์ หรืออำนาจวิเศษ เป็นเพียงการปรากฏของธรรมชาติสร้างสรรค์ ยังมีอีกมากมายเกินกว่าจะลึนลาง ที่ช่วยให้เขาคิดขึ้นมาได้และเกิดบทสนทนาภายใน เป็นไปได้ที่ความรู้สึกในสิ่งเหล่านั้นซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่ง ในรอยแตกของก้อนอิฐที่โบราณสถาน ในใจกลางหุบเขาอาจมีผืนป่าที่ยังไม่เคยถูกค้นพบ ริมฝั่งแม่น้ำที่เกิดจากการละลายของธารน้ำแข็งกลางเทือกเขาหิมาลัย หรืออยู่ตรงข้ามกับโต๊ะคอมพิวเตอร์ มันอาจจะค่อยๆ วิวัฒนาการตามความน่าจะเป็นของพื้นที่ต่างๆ แต่เมื่อลมเปลี่ยนทิศ ทั้งหมดอาจจะไม่สำคัญเลยก็ได้ เมื่อเขาคิดถึงแต่ฉากสุดท้ายที่ไม่มีอะไรเหลือและทั้งหมดทำเพียงเพื่อความสะกใจ

1-3 จากนวนิยายเรื่อง "แถมช้า" (La Lenteur, 1995) โดย Milan Kundera แปลจากภาษาฝรั่งเศสโดย อริชา มัญชุณากร กานูลิ้ง สำนักพิมพ์กัมมะหะยี, 2553, 1., หน้า 12

4 จากนวนิยายเรื่อง "แถมช้า" (La Lenteur, 1995) โดย Milan Kundera แปลจากภาษาฝรั่งเศสโดย อริชา มัญชุณากร กานูลิ้ง สำนักพิมพ์กัมมะหะยี, 2553, 11., หน้า 43

5 จากนวนิยายเรื่อง "แถมช้า" (La Lenteur, 1995) โดย Milan Kundera แปลจากภาษาฝรั่งเศสโดย อริชา มัญชุณากร กานูลิ้ง สำนักพิมพ์กัมมะหะยี, 2553, 12., หน้า 45

6 จากนวนิยายเรื่อง "โลกที่เราเชื่อ" (Brave New World) โดยอัลดัก ฮักซลีย์ (Aldous Huxley) แปลโดย กมล ญาณกวี สำนักพิมพ์ฟรีฟอร์ม, 2552 zippicamiknicks เป็นคำศัพท์ที่ผู้แต่งบัญญัติขึ้น เป็นชุดชั้นในแบบชิ้นเดียว (one-piece underwear) ดัดจริตตามแฟชั่นนิยมของโลกอารยะ

7 จากนวนิยายเรื่อง "โลกที่เราเชื่อ" (Brave New World) โดยอัลดัก ฮักซลีย์ (Aldous Huxley) แปลโดย กมล ญาณกวี สำนักพิมพ์ฟรีฟอร์ม, 2552 จากบทละครเรื่อง Troilus and Cressida ของเชกสเปียร์ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับสงครามระหว่างกรีกกับทรอย โดย Troilus ซึ่งเป็นโอรสของกษัตริย์ Priam แห่งทรอย และเป็นพี่น้องกับ Hector และ Paris) หลงรักหญิงสาวนาม Cressida และเพียรกี่ยวเธอผ่านเพื่อนของตน ข้อความนี้ Troilus พยายามโน้มน้าวถึงความงามของเธอให้เพื่อนฟัง

8 จากนวนิยายเรื่อง "โลกที่เราเชื่อ" (Brave New World) โดยอัลดัก ฮักซลีย์ (Aldous Huxley) แปลโดย กมล ญาณกวี สำนักพิมพ์ฟรีฟอร์ม, 2552 จากบทละครเรื่อง Romeo and Juliet ของเชกสเปียร์

9 จากนวนิยายเรื่อง "โลกที่เราเชื่อ" (Brave New World) โดยอัลดัก ฮักซลีย์ (Aldous Huxley) แปลโดย กมล ญาณกวี สำนักพิมพ์ฟรีฟอร์ม, 2552 "โลกที่เราเชื่อ" เป็นนวนิยายวิทยาศาสตร์ โดยเขียนถึงโลกอนาคตอันน่าสะพรึงกลัวที่นิยมเรียกกันว่าดิสโทเปีย โดยคัดลอกบางส่วนจากบทที่ 9 คำสั่งสำคัญ (The Necessary Orders), หน้า186

